

Yakıcı ve yaşamsal ihtiyaç, sınıf eksenli devrimci bir odaktır

Sermaye devletinin Türkiye işçi sınıfına ve Kürt halkına dönük topyekûn saldırılarının git gide daha acımasız boyutlar kazandığı günümüz koşullarında, düzene karşı devrim perspektifine oturan devrimci bir odaklaşma yaratmak yaşamsal bir öneme sahiptir.

Sorun genel bir mücadele birliği oluşturmaktan da ötedir. Bir başka ifade ile bu birlik ya da odaklaşma devrimci güçleri aşan bir niteliğe sahip olmalıdır.

Yani sınıf ve emekçi kitleleri mücadelenin öznesi haline getiren, bu anlama gelmek üzere sınıf eksenine oturan bir

odak olmalıdır.

Amaç ve hedef, sermaye devleti ve dinci-gerici iktidarın topyekûn saldırılarına karşı birleşik bir mücadele geliştirmek ve büyütme, devrimci güçlerin ve yığınların direncini arttırmak, sınıf ve kitlelere güç ve moral vermekse, kazanılmış

hakları ve mevzileri korumak ve geliştirmekse, saldırılara karşı güçlü bir set oluşturup, daha etkili çıkışlar yapmak ve en önemlisi de mücadeleyi düzenin icazet alanına hapsedip, devrimci birikimi çarçur eden reformizmin uğursuz çabalarını engellemekse -ki bu da çok ama çok yaşamsal bir görev ve sorumluluktur- bu ancak sınıf eksenli bir güç ve eylem birliği aracılığı ile olabilir.

s.18

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 35
23 Eylül 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Emperyalist savaşa, baskı ve sömürüye karşı

İşçi sınıfının alternatifi sosyalizmdir!

Sermayenin savaş, sömürü, baskı ve yağma politikaları işçi sınıfının yaşam koşullarını her geçen gün daha da kötüleştiriyor. Ücretler düşüyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor, sömürü katmerleşiyor, emek ile sermaye arasındaki çelişki her geçen gün derinleşiyor.

ABD'nin Suriye'deki "mızrak"ı "Fırat Kalkanı"

ABD'nin 'mızrak'ı bölge halklarının bağrına saplanmaktadır. Türkiye'nin 'kalkan'ı ise sermaye devletinin ve emperyalistlerin çıkarını korumak içindir.

Kirpiklerimiz yere düşmesin diye... / 1

AKP iktidarının dinci-gerici politikalarıyla kadınlar tacize, tecavüze uğramaya, şiddet görmeye, katledilmeye devam ediyor.

NATO yetmedi, şimdi de Avrupa Ordusu gündemde

Geçtiğimiz hafta yapılan AB toplantılarında bir gündem de mülteci sorunu ile ilişkili olarak ortak bir Avrupa Ordusu'nun kurulması idi.

ABD emperyalizmi yıkıcı savaştan çıkışın yollarını tıkıyor s.3

Onlar partimizin özü ve özetidirler - H. Fırat s.12

Emperyalist savaşa, baskı ve sömürüye karşı

İşçi sınıfının alternatifi sosyalizmdir!

Emperyalist savaş politikalarından doğa ve çevrenin yağmalanmasına, ulusal sorundan gün be gün tırmandırılan faşist baskı ve kuşatmaya kadar, toplumsal yaşamda ortaya çıkan her türlü gelişme karşısında devrimci sınıf programını öne çıkarmak, bu temelde işçi sınıfını aydınlatmak, eğitmek ve taraflaştırmak, gündelik olarak emekçilerin karşısına çıkan ekonomik-sosyal sorunlar ile siyasal gelişmelerin bağına başarılı bir şekilde kurabilmek kritik bir önem taşımaktadır.

Türkiye’de ve onu çevreleyen coğrafyada önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Günbegün tırmandırılan savaş politikaları, arkası gelmeyen sosyal-iktisadi yıkım saldırıları, bütün bir toplumu kuşatan burjuva gericiliği ve baskıcı uygulamalar bu gelişmelerin öne çıkan yanlarını oluşturuyor.

Toplumsal yaşamı doğrudan etkileyen; ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel açıdan ciddi sorunlara yol açan bu gelişmeler karşısında henüz işçi sınıfı ve emekçiler adına anlamlı bir çıkış ortaya konulabilmiş değil. Zira, günümüz Türkiye’sinde işçi sınıfı örgütsüz, dağınık ve siyasal sınıf bilincinden yoksun bir tabloya sahip. Bu durum, burjuvaziye çok yönlü saldırıları hayata geçirme konusunda önemli kolaylıklar sağlıyor. Dahası, kendi sınıf çıkarlarını toplumun genelinin çıkarıymış gibi gösterme ve emekçileri arkasından sürüklemeye imkanı veriyor.

Bu açık olgu, işçi sınıfını ve emekçileri örgütlemenin, kendi siyasal sınıf bilinci ile kuşatmanın aciliyetini ve yakıcılığını tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor.

SINIFA KARŞI SINIF

Türkiye işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık tablosu siyasal ve ekonomik saldırıların hayata geçmesini kolaylaştırırsa da, bu süreç aynı zamanda iki sınıfı bizzat fabrikalar zemininde gündelik olarak karşı karşıya getiriyor. Zira sermayenin savaş, sömürü, baskı ve yağma politikaları işçi sınıfının yaşam koşullarını her geçen gün daha da kötüleştiriyor. Ücretler düşüyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor, sömürü katmerleşiyor, emek ile sermaye arasındaki

çelişki her geçen gün derinleşiyor. Bu durum henüz ekonomik-sosyal talepler sınırında olsa da işçi sınıfı içerisindeki mücadele dinamiklerinin giderek olgunlaşmasını sağlıyor.

Özellikle geçtiğimiz yıl patlak veren metal hareketi işçi sınıfı içerisinde büyüyen hoşnutsuzluğun boyutlarını gözler önüne sermekle kalmadı, mücadele etme ve örgütlenme eğilimindeki isteği de ortaya koydu. Bu gerçeklik, şu veya bu düzeyde tüm üretim birimlerini kesmekte, kapitalizmin yapısal çelişkilerinin bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Zira sınıf çelişkileri ve mücadeleleri kapitalist toplumda (temelde üretim birimlerinde) nesnel ve kesintisiz bir süreç olarak döne döne kendisini üretmektedir.

Burada yakalanması gereken kritik halka ise, işçi sınıfı içerisinde daha çok ekonomik-sosyal sorunlar üzerinden ve kendiliğinden şekillenen mücadele dinamiklerini devrimci bir sınıf hareketine doğru geliştirme sorunudur. Bir başka ifade ile, bugün için örgütsüz ve dağınık olan işçi sınıfını burjuvazinin karşısına örgütlü, siyasal bir güç olarak çıkarma sorunu günün en temel sorumluluğu olarak öne çıkmaktadır.

Altı çizilen bu sorumluluk alanı devrimci öznenin rolünü, temelde devrimci sınıf partisinin güncel görevlerini de ortaya koymaktadır.

İŞÇİ SINIFI ALTERNATİFSİZ DEĞİLDİR

Önemli siyasal ve toplumsal gelişmelerin yaşandığı günümüz Türkiye’sinde işçi sınıfı sömürü düzeni karşısında alternatifsiz ve çaresiz değildir. Zira, bu top-

raklarda işçi sınıfının devrimci programı 18 yıldır bir bayrak gibi dalgalanmaktadır.

Devrimci sınıf programı, kapitalist sömürü düzeninin yol açtığı toplumsal, siyasal, iktisadi ve sosyal sorunları tüm yönleriyle ortaya koymakta, bu sorunlara açıklıklar getirmekte ve çözümü konusunda yol göstermektedir. Güncel planda sorun, devrimci sınıf programının işçi sınıfına mal edilmesi, gündelik mücadelenin rehberi haline getirilmesi sorunudur.

Sınıf devrimcileri siyasal sınıf çalışmasının güncel görevlerini bu kapsamda ele almalı, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltmeye dönük her türlü çabanın merkezine bu bakışı koyabilmelidir.

Bu açıdan; emperyalist savaş politikalarından doğa ve çevrenin yağmalanmasına, ulusal sorundan Günbegün tırmandırılan faşist baskı ve kuşatmaya kadar, toplumsal yaşamda ortaya çıkan her türlü gelişme karşısında devrimci sınıf programını öne çıkarmak, bu temelde işçi sınıfını aydınlatmak, eğitmek ve taraflaştırmak, gündelik olarak emekçilerin karşısına çıkan ekonomik-sosyal sorunlar ile siyasal gelişmelerin bağına başarılı bir şekilde kurabilmek kritik bir önem taşımaktadır.

Zira, sosyalist program çerçevesinde olayların ve gelişmelerin sınıfsal mantığını, kurulu düzenle ilişkisini, her türden gündelik sorunla bağına ortaya koymasızın işçi ve emekçileri bağımsız devrimci sınıf çizgisine kazanmak mümkün olmayacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/35 * 23 Eylül 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Suriye’de bir kez daha ateşkesi boşa düşürdüler

ABD yıkıcı savaştan çıkışın yollarını tikiyor

Suriye’deki yıkıcı savaşın sona erdirilmesine zemin hazırlayabileceği söylenen ateşkes anlaşmasının ömrü beş güne sınırlı kaldı. Cihatçı katil çeteler ateşkesi uymazken, IŞİD’le savaşan Suriye askerlerini F16-A10 savaş uçaklarıyla vuran ABD ordusu süreci fiilen sona erdirdi. Rusya-ABD arasında yaşanan yoğun diplomatik trafiğe rağmen ateşkesin beş günde bitirilmesi, emperyalistlerle işbirlikçilerinin Suriye’ye karşı savaşı sürdürme politikasının devam ettiğini gözler önüne serdi.

“İŞİD’E KARŞI SAVAŞ” RİYAKARLIĞI

Öncekiler gibi, kutlamalara vesile olan son ateşkesin de ABD ile cihatçılar tarafından sabote edilmesi, emperyalistlerin “İŞİD’e karşı savaş” naralarının kaba bir riyakarlıktan başka bir anlam taşımadığını bir kez daha kanıtladı. Sadece belirledikleri sınırları aştığında IŞİD’i vuran ABD, aynı çizgide, aynı zihniyette, aynı barbarlıkta olan diğer cihatçıları ise destekliyor. Türk devleti, Suudi Arabistan Krallığı, Katar Emirliği gibi uşaklarıyla birlikte cihatçılardan “ılımlı muhalif” icat etmeye çalışan ABD, hegemonya savaşında bu güçleri tetikçi olarak kullanıyor. Çizgiyi aştıklarında hizaya getirmek için hedef alsın da, cihatçıları koruyup kollamaya, eğitip silahlandırmaya devam ediyor.

Emperyalist güçlerle işbirlikçilerinin güdümünde olan cihatçılar, kapitalizmin iğrenç bir görünümünden başka bir şey değiller. Kontrol altında tutuldukları sürece gerici devletler için maşa işlevi gören cihatçılar, aksi yöndeki tüm vaazlara rağmen himaye ediliyor. ABD ile Türkiye gibi işbirlikçileri tarafından sağlanan bu himaye, Suriye başta olmak üzere bölge halklarına karşı işlenen ağır bir suçtur. Hegemonya savaşında cihatçılara muhtaç hale gelen kapitalist emperyalist sistem, bu pratiği ile de insanlığa yıkım ve ölümden başka bir şey sunamayacağını ispatlıyor. Hal böyleyken “İŞİD’e karşı savaş” naralarının atılması, iğrenç bir yalandan öte bir anlam taşıyor.

“İLİMLİ MUHALİF” BULUNAMADI

ABD ile işbirlikçilerinin Suriye’deki temel dayanakları vahşi cihatçılardan başkası değil. Nitekim “ılımlı” olduğu iddia edilen cihatçılar ya IŞİD’le ya El Nusra ile işbirliği yapıyor. Barbarlıkta birbiriyle yarışan bu çetelerin savunulması emperyalistler için bile kolay olmadığından, bunlara “ılımlı muhalifler” yaftası asılmak isteniyor. Rusya-ABD ittifakı ile varılan an-

laşmaya göre “ılımlılar” ile “teröristler” birbirinden ayrıştırılacak, ardından hem ABD hem Rusya tarafından hedef alınacaktı. Ancak kağıt üzerinde varılan bu anlaşmanın gerçek hayatta bir karşılığının olmadığı birkaç günde ortaya çıktı. Zira “ılımlı” diye yaftalanan çeteler El Nusra ile araya mesafe koymayı reddettiler. Bu durum, cihatçılar arasında “ılımlı muhalif” olduğu iddiasının temelden yoksun olduğunu gözler önüne serdi.

Bu noktada açmazı düşen ABD emperyalizmi, Rusya’ya verdiği taahhütte rağmen Suriye ordusuna saldırarak ateşkesi fiilen bitirdi. ABD’nin Suriye askerlerini hedef alması cihatçı çeteleri korumak adına ne kadar pervasızlaşabileceğini de gözler önüne serdi. “İlimli muhalifler” olduğu iddiası çöken ABD ile işbirlikçilerinin daha da saldırganlaşma ihtimali yüksek.

ABD-RUSYA ATIŞMASI

Ateşkesi bitiren saldırıya sert tepki gösteren Rusya, ABD’nin IŞİD’i desteklediğini ilan etti. Rusya’nın çağrısıyla toplanan BM Güvenlik Konseyi toplantısında taraflar arasındaki atışımı, iki güç arasındaki hegemonya savaşının şiddetlenebileceğine işaret ediyor. Sık sık gerçekleşen üst düzey görüşmelere rağmen gerilimin artmasında ABD’nin iki yüzlü/kaypak politikasının önemli bir payı var. Varılan birçok anlaşmayı kağıt üzerinde bırakan ABD son hamlesiyle, Suriye’deki yıkıcı savaşı elinden geldiğince uzatacağının işaretini verdi.

Nitekim BM Güvenlik Konseyi’nin toplantıya çağrılmasından rahatsız olan ABD, Rusya’yı “ikiyüzlülük” yapmakla suçladı. “Neden bu akşam bu toplantıyı yapıyoruz?” diye soran ABD’nin BM Daimi Temsilcisi Samantha Power, Moskova’nın amacının Washington’ın IŞİD’le mücadelesinin altını oymak olduğunu iddia etti.

ABD saldırısından duyulan rahatsızlığı dile getiren Rusya’nın BM Daimi Temsilcisi Vitaliy Çurkin ise, ABD’nin Suriye’deki durumun kontrolünden çıktığını saklamaya çalışıyor olabileceğini belirtti. “ABD’nin şimdi böyle bir hava saldırısı düzenlemesi çok şüpheli” diyen Çurkin, Washington’ın IŞİD’le mücadele etmek yerine Suriye’de bir hükümet değişikliği için çalıştığını savundu.

Yaşanan atışma, diplomatik alandaki yoğun trafiğe rağmen tarafların ortak zeminde buluşmalarının zorluğuna işaret ediyor. Görünen o ki, bu atışma ve sürdürümler önümüzdeki dönemde de devam edecek.

HEGEMONYA SAVAŞINA KARŞI...

Hegemonyası zayıflayan ABD’nin, “dünyada ‘tek kutuplu’ dönem sona ermiştir” tezini savunan Rusya ile ortak zeminde buluşması ancak belli taviz vermesiyle mümkündür. Suriye’ye karşı savaşı kazanamayan ABD ile suç ortaklarının her ateşkes girişimini boşa düşürmeleri, taviz verme konusunda ayak diremelerinden kaynaklanıyor.

Suriye/Ortadoğu politikası net olan

Rusya ise uluslararası anlaşmaların sunduğu imkanları da kullanarak bölgede etkili bir güç olmaya çalışıyor. BM anlaşmalarına göre “meşru” zeminde duran Rusya, uzalaşmaya açık ama çizgisinde net bir tutum sergiliyor. Bu tutumu ile oluşmakta olan yeni jeo politik iklimi ABD’ye kabul ettirmeye çalışıyor. Devam eden hegemonya çatışmasının ABD ile Rusya’yı doğrudan karşı karşıya getirme ihtimali olduğu gibi, ABD’nin yeni durumu kabullenmesi koşuluyla bölgesel savaşlar sınırlarında kalması da mümkün. Bölge halkları açısından “ehveni şer” olan bu seçenek, sorunları ortadan kaldırmaz. Olsa olsa felaketleri sınırlar.

Şimdiye kadar çatışmanın bedelini Suriye halkları ağır bir şekilde ödedi/ödüyor. Çatışmanın yansımaları ise tüm bölgede hissedilirken, savaşın uzaması durumunda felaketlerin hem daha derin hem daha yaygın bir hal alması kaçınılmaz olacaktır.

Yıkıcı savaşların bedelini ödeyen emekçilerle ezilen halkların bilinç ve örgütlülük düzeyi, yazık ki kapitalist-emperyalizmin yarattığı bu felaketleri engelleme gücünden yoksundur. Verili koşullar böyle olsa da işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların birleşik, devrimci bir direniş inşa etmeleri dışında bir seçenekleri bulunmuyor. Emperyalizme, işbirlikçilerine, dinci-ırkçı gericiliğe karşı birleşik/militan bir mücadele hattı oluşturulmadan yıkıcı savaşların bedelini ödemekten kurtulmak da mümkün olmayacaktır.

ABD'nin Suriye'deki "mızrak"ı "Fırat Kalkanı"

Türkiye'nin Suriye macerası devam ediyor. Karanlık, kanlı ve kirlili olan bu maceranın adına ise "Fırat Kalkanı" deniliyor. ABD emperyalizminin savaş planlarına ise "Mızrak" olarak kaydedilen bu harekât esas olarak bölgede emperyalist işgalin çıkarlarını gözetiyor.

Kuşkusuz Türk sermaye devletinin kendi çıkarlarının da özel bir ağırlığı var. Zira YPG'nin Suriye'de elde ettiği mevziler onu, buna mecbur bırakıyor. İç kamuoyunda ise işçi ve emekçiler bu işgal ortaklığına çeşitli bahaneler ve aldatmacalarla yedeklenmeye çalışılıyor. Bu aldatmacaların başında ise "PKK ve IŞİD terörüne engel olmak", "PYD tehdidi", "Esad terörünün mazlum Suriye halkını vurması" vs. geliyor.

Daha düne kadar IŞİD'in önünü açan politikaları hayata geçiren, onu desteklediği birçok kez açığa çıkmış olan, sadece Suriye'de değil Türkiye içinde de tüm faaliyetlerinin kolayca yürütülmesine katkıda bulunanların IŞİD düşmanlıklarının ne kadar sahici olduğu ortadadır. "Öfkeli çocukların" yok edilmesi gereken

bir düşmana dönüşmesi hiç de inandırıcı bir yalan değildir. Bilinmektedir ki, Suriye sınırında IŞİD'in kara bayrakları dalgalandırırken bundan hiç rahatsızlık duymayanlar, aynı yerlerin Kürtlerin denetimine geçmesi karşısında öfkeden kudurmaktadırlar.

Haliyle Türk devleti için içeride IŞİD ile kurulan temas ne kadar yapıcıysa, dışarıda da öyleydi. Aynı şekilde eşit haklar isteyen Kürt halkı içeride ne kadar tehlikeli bir düşmansa, dışarıda da öyledir. Bu yüzden Fırat Kalkanı'nın YPG'nin ilerleyişine karşı olduğu inkâr edilmemektedir.

Ancak Türkiye'yi Suriye bataklığına sürüklerken ortaya atılan tüm gerekçeler, savaşın bölge halklarına yaşattığı ağır yıkım gerçeğini değiştirmiyor. Zira, başta emperyalizmin kanlı işgal ortaklığının ağır vebali olmak üzere, işçi ve emekçiler de bu kanlı maceranın bir parçası yapılmaya çalışılıyor. İçeride birçok hak gaspının bahanesi olan OHAL uygulamalarının bir başka benzeri de bu savaş olacaktır. Sosyal yıkım saldırıları bu kanlı örtü ile gizlenecek, işçi ve emekçilerin olası tep-

kileri savaş koşullarının yaratacağı özel durum ile yasaklanacaktır.

Olağan zamanlarda, milli güvenliğe aykırı bulunarak işçi grevlerinin yasaklandığı bir ülkede olağanüstü zamanlarda neler yapılacağını görmek için hem şu günlere, hem de 12 Eylül karanlığına bakmak fazlasıyla yeterlidir.

Bununla birlikte Diyarbakır, Suruç, 10 Ekim Ankara ve son Antep katliamlarının gösterdiği üzere emekçiler daha büyük bedeller ödemek zorunda kalacaklardır. Antep'te Alevi kuruluşlarına yönelik tehditler yaşanacakların ispatıdır.

EĞİT-DONAT, KULLAN-AT!

Emperyalizm için meselenin özünü ÖSO çetelerine verilen destek göstermektedir. Onlar için mesele "eğit-donat, kullan-at" basitliğindedir. ABD'nin "mızrak"ı sadece Suriye'ye değil, Türkiye halklarının bağına da saplanmaktadır. Türkiye'nin "kalkan"ı ise tümüyle sermaye devletinin ve emperyalistlerin çıkarlarını korumak içindir.

TSK Suriye'ye kara birlikleri gönderecek

"IŞİD'e karşı mücadele" bahanesiyle Suriye'nin kuzeyinde askeri operasyon düzenleyen Türk sermaye devleti, "Fırat Kalkanı" adını verdiği operasyonu sürdürdüğünü, IŞİD'in elinde bulunan El Bab'a yönelik operasyon düzenleyeceğini duyurdu.

TSK ve himayesindeki ÖSO çeteleri eliyle tek kurşun atmadan Cerablus'u "IŞİD'in elinden alan" ve cihatçı çetelerini buraya yerleştiren sermaye devleti, Kürt halkının kazanımlarına saldırmak, Kobanê ve Afrîn kantonları arasında koridor oluşturulmasını önlemek için El

Bab'a özel bir önem veriyor. Zira kent stratejik bir önem taşıyor.

KARA BİRLİKLERİ GİRECEK

Cerablus'un ardından El Bab'a yönelik operasyona hazırlandığı belirtilen sermaye devletinin, bu kez kara birliklerini de devreye sokacağı bildirildi. Buna göre, doğrudan Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı Özel Kuvvetler (Bordo Bereliler), savaş uçakları ve tankların yanı sıra, Kara Kuvvetleri'ne bağlı değişik muharip piyade sınıfları da Suriye içine girecek. Özel

Kuvvetler'in belirleyeceği IŞİD mevzileri tank, top ve savaş uçaklarıyla vurulacak, kara güçleri de arkadan takviye olacak.

Basına bilgi veren bir yetkili "El Bab'a inmek için daha kapsamlı kara gücü şart. Harekât planlarında elbette kara unsurları da bulunuyor. Sayın cumhurbaşkanının dediği gibi Türkiye sınırının tam güvenliği için El Bab'ı da dahil edecek şekilde temizlik şart" dedi. Aynı yetkili, TSK'nın IŞİD'in Suriye'deki merkezi olan Rakka için tek başına bir harekât planının ise olmadığını vurguladı.

Erdoğan savaş çığırtkanlığını sürdüdü

New York'taki Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na katılmak üzere Amerika'ya giden Tayyip Erdoğan, havalimanında basına yaptığı açıklamalarda Suriye konusundaki savaş çığırtkanlığına devam etti. Suriye'deki askeri operasyonu sürdüreceklerini belirten Erdoğan "Daha fazla ilerlemeyin diyorlar, nereye gitmemiz gerekiyorsa gideceğiz" diye konuştu.

KÜRT HALKINA DÜŞMANLIĞINI KUSTU

Konuşmasında, Suriye'nin kuzeyinde Kürt bölgesi istemediklerini belirten Erdoğan, Kobanê ve Afrîn arasında koridor oluşturulmasına da izin vermeyeceklerini öne sürdü. Kürt halkının kazanımlarına tahammülsüzlüğünü göstererek şunları söyledi:

"Maalesef başından beri biliyorsunuz biz kesinlikle Suriye'nin kuzeyinde bir PYD, yanında YPG veya diğer adıyla YPG gibi bir bütünlük içerisinde bir terör koridoru oluşmasına müsaade etmeyeceğimizi söyledik.

Tel Abyad Arapların yerleşim bölgesidir. DEAŞ buradaki elde ettiği yeri kendisinden alarak PYD, YPG bunlara verdiler. Hedef neydi? Hedef Afrîn ile bütünleşmek suretiyle Akdeniz'e açılmak. Gaziantep'ten sonra 'Artık yetti' dedik. Koalisyon güçlerinin tamamına söyledik bunu. Menbiç operasyonudur ki biz kesinlikle 'PYD olmayacak' dedik. Menbiç Araplara aittir. Bunlar tuttular Menbiç'i PYD'ye aitmiş gibi gösterdiler."

SALDIRGANLIK DEVAM EDECEK

TSK'nın ÖSO bünyesindeki çetelerle birlikte yürüttüğü Fırat Kalkanı operasyonunun devam edeceğini söyleyen Erdoğan, "bölgeyi tehdit unsuru olmaktan çıkarma" demagojisi eşliğinde sürdürdüğü konuşmasında askeri operasyonların süreceğini söyledi. Erdoğan şöyle konuştu:

"Bize daha fazla ilerlemeyin diyorlar. İlerleyeceğiz. Nereye gitmemiz gerekiyorsa gideceğiz. Bizim buraları bize tehdit unsuru olmaktan çıkarmamız gerekiyor. Bunu biz daha önce görüştük. Dedik ki 90-95 km²'lik enlemede, 40-45 km²'lik boylamda güvenli bölge oluşturalım dedik. Bizim Antalya'daki G20 zirvesinde Obama ile görüştük, kabul etti. Putin ile de görüştük 'Eğit-donat, uçuş yasağı, güvenli bölge' olmak üzere üç şart sunduk. Bunlar hem Suriyeli mülteci krizini çözer, hem de çıkışlar olur."

Baskı ve zulme karşı direnişi büyütelim!

Kürt halkına yönelik kirli savaş tırmanarak devam ediyor. Yakılan-yıkılan Kürt kentleri, öldürülen, işkence gören, göçe zorlanan Kürt halkı kirli savaşın her yönüyle yüz yüze kalıyor. Fiziki imha operasyonları yanında çeşitli yöntemlerle Kürt halkına karşı kapsamlı bir savaş yürütülüyor. Belediyelere kayyım atanmasıyla Kürt halkının siyasal iradesinin yok sayılması, Kürt eğitim emekçilerinin görevlerinden alınması ve Kürt öğrencilerin okullardan atılması kirli savaş sürecinin bir diğer boyutunu oluşturuyor. Sadece Ankara DTFC'de 40 Kürt öğrenci okuldan uzaklaştırıldı, bunun devamının geleceği de malumdur. Adeta devlet; yaşam hakları yok sayılanların, eğitim hakkının da iş güvencesi hakkının da olamayacağını göstermeye çalışıyor.

Kirli savaşı farklı yönleri ile tırmandıran AKP, yeni saldırı ve katliam hazırlıklarına ise devam ediyor. Geçtiğimiz hafta Gölbaşı Vilayetler Evi'nde, Bakan Soylu başkanlığında basına kapalı bir toplantı

gerçekleştirildi. Toplantıya İçişleri Bakanlığı yetkilileri, Jandarma Genel Komutanı, Emniyet Genel Müdürü, Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarı, Göç İdaresi Genel Müdürü, Nüfus ve Vatandaşlık İşleri Genel Müdürü ve Adıyaman, Ağrı, Ardahan, Batman, Bitlis, Bingöl, Diyarbakır, Elazığ, Antep, Hakkari, Iğdır, Kars, Maraş, Kilis, Malatya, Mardin, Muş, Siirt, Urfa, Şırnak, Dersim, Van valisi ve ilgili güvenlik bürokrasisi yetkilileri katıldı. 9,5 saat süren toplantıda Kürt illerine yönelik saldırılar, yapılan operasyonlar değerlendirildi. Toplantıda başta Kürt halkı olmak üzere devrimci, ilerici, muhalif her kesimi hedefleyen yeni saldırı hazırlıklarının planlandığı aşikâr.

Konuyla ilgili açıklamalarda bulunan Süleyman Soylu; "Devletin gücünü anlamayanlara, 6-7 Ekim olaylarında fırsat bulduğunu zannedenlere gerekli cevabı verdik ve vermeye devam edeceğiz" demişti. "Devletin gücü" çocuk-yaşlı demeden katletmek, insanların evlerini başına

yıkarak, okulları yakarak ise evet ortada bir güç gösterisi var. Ancak bu nafile bir gösterebilir. Kürt halkı yıllardır bu zulmü yaşamaktadır. Bu zulüm ona boyun eğmeyi değil, direnmeyi öğretmiştir. Zaten halen devam eden bu azılı Kürt düşmanlığının gerisinde bunun hazımsızlığı bulunmaktadır. Onlar görmektedirler ki geçmişte serhildanlarla sokakları dolduran bu halk, 6-7 Ekim'de olduğu gibi eylemli gücünü ortaya koyabilmektedir. Erdoğan ve AKP'si devlet terörünü arttırarak korkularını giderme niyetindedir.

İçeride ve dışarıda savaş konseptini uygulayan sermaye devletine karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla Kürt halkıyla dayanışma ve zulme karşı direniş büyütülmelidir. Bunun için çalışma ve yaşam alanlarında örgütlülüklerin güçlendirilmesi, yasaklanmak istenen sokakların, eylem alanlarının savunulması, OHAL ile birlikte gasp edilen hak ve özgürlüklere sonuna kadar sahip çıkılması gerekmektedir.

Özgür Gündem davası 15 Aralık'a ertelendi

Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile kapatma kararı verilmesinin ardından polis tarafından basılan Özgür Gündem gazetesinin nöbetçi genel yayın yönetmenlerinin yargılandığı davanın duruşması 20 Eylül'de İstanbul Adliyesi'nde görüldü.

Nöbetçi Yayın Yönetmenliği yaptıkları için yargılanan Ayşe Düzkın ve Ragıp Duran ile Özgür Gündem'in Yazı İşleri Müdürü İnan Kızılkaya'nın katıldığı davanın

duruşması 15 Aralık tarihine ertelendi. Hâkim ayrıca, 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne ayrı ayrı açılan 'Özgür Gündem davanın birleştirilmesine de karar verdi.

Duruşmanın ardından adliye önünde yapılan açıklamada konuşan Ayşe Düzkın, "Bir gün inanıyorum ki, basın özgürlüğü isteyenler değil savaş tüccarları buralarda yargılanacak" dedi. Düzkın ayrıca Kızılkaya'nın cezaevinde çıplak arama

gibi kötü muameleye maruz kaldığını ve tecrit koşullarında bulunduğunu söyledi.

Kampanyaya katıldıkları için haklarında dava açılan DİSK/Basın-İş Başkanı Faruk Eren ve Ertuğrul Mavioğlu da İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılananlar arasında. Özgür Gündem Gazetesi'nin tutuklu Yazı İşleri Müdürü İnan Kızılkaya ise tüm davalarda sanık olarak yargılanacak.

İllerde OHAL yasakları

Sermaye devletinin OHAL fırsatçılığı ile ilan ettiği "yasak"lar devam ediyor. Tokat Valiliği, kentte "İŞİD, PKK/KCK ve sol fraksiyonlu gruplar"ın "toplantı, gösteri yürüyüşü, miting, basın açıklaması ve benzeri etkinliklerde sansasyonel eylem girişiminde bulunabilecekleri"ni öne sürerek 16-18 Eylül tarihleri arasında her türlü etkinliği yasakladı.

Dersim'de ise yine "terör" bahanesiyle 31 bölge 16-30 Eylül tarihleri arasında "özel güvenlik bölgesi" ilan edildi.

Elazığ'da da 15 bölge 17 Eylül-1 Ekim arası "özel güvenlik bölgesi" ilan edildi.

Batman Valiliği tarafından yapılan açıklamada da 19-21 Eylül tarihleri arasında "her türlü yürüyüş, basın açıklaması, miting, çadır kurma, stant açma, oturma eylemi, bildiri dağıtma vb. türdeki tüm etkinlikler"in yasaklandığı belirtildi.

Yüzlerce insanın katledildiği Şırnak'ta ise 6 aydır "yasak" devam ediyor. Şırnaklıların evlerine gitmek için beklediği, yaklaşık 2 bin ailenin çadırlarda yaşadığı ancak yasak süresince evlerin yıkımına devam edildiği belirtiliyor. Yine Şırnak'ın altından geçen çevre yolunda "uygulama" adı altında yapılan kontroller sonucu araçlar saatlerce bekletiliyor.

Dersim'de 419 kamu emekçisi görevine iade edildi

Sermaye devletinin kamu emekçilerine yönelik olarak uyguladığı 'cadı avı' kapsamında Dersim'de açığa alınan 504 kamu emekçisinden 419'u görevine iade edildi.

Ülke çapında 11 bin 285 kamu emekçisinin açığa alındığı saldırıda, Dersim'de toplam 504 kamu emekçisi de açığa alınmıştı. Toplamda 946 öğretmenin bulunduğu kentte açığa alınanların 418'i de öğretmendi. Bu durum, kentte neredeyse her iki sınıftan birinin öğretmensiz kalması demek oluyordu.

Valilik, 16 Eylül gecesi yaptığı bir duyuruyla 419 kamu emekçisinin görevine iade edildiğini belirtti. 85 kişi hakkında ise soruşturmanın devam ettiği bildirildi.

Saldırgan faşistler tanık, saldırıya uğrayan gençler sanık!

Burjuva yargısı kirli icraatlarını sürdürüyor

2015 1 Mayıs'ında İstanbul Beşiktaş'ta esnaf kılıklı faşistler işçi ve emekçilere saldırmışlardı. Saldırı nedeniyle işçi ve emekçilerin bazılarının kemikleri kırılmıştı. Faşistlerin **'haklarında kovuşturmayaya yer yoktur'** deyip sırtını sıvazlayan yargı, faşistlerin vahşice saldırısına maruz kalan emekçileri hedefe çaktı. Yargı saldırıya maruz kalan emekçileri cezalandırmak için harekete geçti, savcının hazırladığı iddianameyi mahkeme kabul etti. Mahkeme ilk duruşma günü olarak ise 12 Ocak 2017'yi belirledi.

NE OLMUŞTU?

2015 1 Mayıs'ı sırasında Taksim iradesi öne çıktı. 1 Mayıs günü kolluk saldırganlıkta sınır tanımadı. Taksim ısrarını sürdüren öncü işçi ve emekçilere sistematik işkence uyguladı. Aynı zamanda her daim kolluğun emir eri olmayı onur(!) sayan sivil faşistler de işçi ve emekçilere, devrimcilere karşı saldırılarda etkin olarak kullanıldılar.

Kolluğun saldırısı ve biber gazı nedeniyle yaralanan Alican Aydın ve Özcan Daş adlı 2 genç İstanbul Beşiktaş'ta bir dükkana sığındı. Elektrikçi dükkani olan faşist esnaf, gençleri içeri aldı. Komşu esnaf da elektrikçi dükkana geldi. Esnaf kılıklı faşistler kolluğun vahşi saldırganlığına maruz kalan gençlere yönelik işkence seansına katıldılar. Gençleri tekme tokat ve sopalar kullanarak dövdüler.

Faşistlerin saldırısı kolluk güçlerinin yanı sıra da sürdü. Kolluk müdahale etmek bir yana faşist saldırganlığın ayyuka çıktığı anlarda olan biteni zevkle izledi. Gençlerin ciddi bir şekilde darp edilmesini seyreden kolluk, faşistlerin sırtını sıvazlayıp olay yerinden uzaklaştırırken, işkenceye maruz kalan gençleri ise gözaltına aldı.

Gençlere yönelik işkence kolluk eliyle de sürdürüldü. Gençler ters kelepçeyle bağlanıp, tekmelenip arabaya bindirildi. Kolluk, gençleri Beşiktaş Meydanı'na götürüp gözaltı aracına alıp, uzun bir süre hırpaladıktan sonra serbest bıraktı.

İşkenceye maruz kalan Alican Aydın ve Özcan Daş faşistlerden ve kolluk güçlerinden şikâyetçi oldu. Yapılan muayenede Alican Aydın'ın vücudunun muhtelif yerlerinde ve burnundaki kırıklar Adli Tıp raporuyla kanıtlandı. Kırıkları gösteren Adli Tıp raporuna rağmen kırıkları yeterli bulmayan savcı, basında yer alan şiddet görüntülerini de **'yeterli delil'** saymadı. **"Yeterli delil yok"** deyip faşistler hakkında takipsizlik kararı verdi. İşkencecilerin savcısına göre Alican Aydın'ın vücudun-

Faşistler devletten aldıkları güçle yüzlerce linç saldırısına, onlarca katliama imza atmışlardır. Her seferinde sömürgeci sermaye devletinin güvenlik ve yargı kolu faşistlerin ellerini soğutmama yaklaşımına tam destek vermiştir.

daki kırıklar basit yaralanmaydı(!)

FAŞİSTLERİ VE KOLLUĞU AKLAYAN YARGI, GENÇLERİ KISKACA ALDI

Faşistler aklandı. Kolluk aklandı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi gençler yargı kiskacına alındılar. Savcı, olay günüyle ilgili olarak saldırgan faşistlerin ifadelerini yeterli delil saydı. Faşistlerin ifadesini temel alan savcı saldırıya uğrayan iki genç hakkında **'eyleme aktif olarak katılım güvenlik güçlerine taş atarak direndikleri, hakaret ettikleri belirlenmiştir'** suçlamasıyla iddianame hazırladı. Gençlerin ayrı ayrı cezalandırılmasını talep etti. Bunca hukuksuzluk savcıya az geldi. Bir de saldırgan faşistlerin mağdur tanık olarak yargılama sürecine katılmalarını istedi.

Mağdurları yargılama korosuna mahkeme de tam destek verdi. İddianameyi kabul eden mahkeme de gençlerin yargılaması için düğmeye bastı. **"Biz Müslüman'ız, onlar terörist. Zaten yüzlerinde meymenet yoktu, polis bize teşekkür etti"** ifadelerini kullanan faşistlerin, yargılama sürecinde tepe tepe kullanılmasının önü açıldı.

Faşist sermaye devletinin tüm kurumlarıyla birlikte faşistlere sahip çıkma-

sı ve tepe tepe kullanması sadece bu davayla sınırlı değildir. Faşistler her zaman devlet tarafından tepe tepe kullanılmışlardır. Faşistler, 1970'li yıllarda devletin ihtiyaçları çerçevesinde Bahçelievler Katliamı vb. bir dizi faşist saldırıya imza atmışlardır. 1980'li ve 1990'lı yıllarda Kürt halkının özgürlük yürüyüşünü engellemek isteyen sömürgeci sermaye devleti faşistleri sokaklara salmıştır.

Faşistler devletten aldıkları güçle yüzlerce linç saldırısına, onlarca katliama imza atmışlardır. Her seferinde sömürgeci sermaye devletinin güvenlik ve yargı kolu faşistlerin ellerini soğutmama yaklaşımına tam destek vermiştir. Sivas Katliamı davasında olduğu gibi dosyaları zaman aşımına uğratan da, AKP'nin ebedi şefinin deyimleriyle katillerin "mağduriyetlerini" gideren de düzen yargısıydı.

Faşistleri koruyan düzen yargısı devrimcileri ve Kürt siyasetçileri uyduruk gerekçelerle tutuklarken bir an bile duraksamadı. Savcılar aylarca iddianame hazırlamayıp Kürt siyasetçilerin mahkemeye çıkılmalarını engellemiştir. İddianameleri kabul eden mahkemeler Kürt siyasetçilerini, devrimcileri, komünistleri hiçbir somut delil olmaksızın en ağır cezalara çarptırmıştı. Sermaye devleti devrimci-

lere ve Kürt hareketine cezaevinde tecriti dayatırken bile faşist katillerin sırtını sıvazlamıştı. Faşistleri dışarıya çıkarma planları yapmaktan vazgeçmemiştir.

Faşist katiller hep devletin koruma kalkanı altında oldular. Ülkücü faşistler dünden bugüne faşist devlet ve hükümetleri tarafından hep korundular. Hala sağ olan katiller kontrgerilla cumhuriyetinin kirli ve kanlı işlerini yapmayı sürdürüyorlar. Özel timciler, Oral Çelik, Sami Hoştan, Yaşar Öz, Alaattin Çakıcı vb. faşistler yakalandılar, ama her seferinde bir yolunu bulup dışarı çıktılar. Çoğu zaman bu yolu mahkemeler açtılar. Burjuva yargı sistemi ayakta durdukça, bu yargı sisteminin arkasındaki burjuva sınıf devleti var oldukça faşist katilleri koruyan mekanizmalar işlemeye devam eder.

Devrimci sınıf mücadelesi büyüdükçe, katillerin ve sermaye düzeninin ve yargısının adaletsizliği, hukuksuzluğu, bu nedenle emekçilerin duyduğu öfkeden kaynaklı korkusu büyür. Bu nedenle faşist katliamlara maruz kalan devrimcileri, ilericileri unutturmanın, faşist katillerden hesap sormanın tek yolu devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir.

Hapishanelerde OHAL işkenceleri

Sermaye devleti darbe girişimini fırsat bilerek ilan ettiği OHAL'le birlikte hapishanelerdeki devrimci-ilerici tutsaklara dönük saldırılarını işkence boyutuna vardırdı.

Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde hasta tutuklu ve hükümlülerin durumu, sohbet hakkı uygulaması ile kitap ve yayın yasakları ile ilgili başlatılan direnişe saldıran gardiyanlar tutsaklara işkence yaptı. Yarım saat boyunca 1. ve 2. müdür ile 40-50 gardiyanın saldırısına uğrayan tutsaklara "ikinci bir emre kadar" revire çıkmak yasaklandı. Aynı günün akşamı da tutsaklar yumruklu saldırıya uğradı. Saldırıda, bel fitiği ameliyatı olan Rıza Şahin 1.5 metrelik merdiven boşluğundan atıldı.

İzmir'deki **Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'**nde de saldırı ve baskılar arttı. 17 Eylül günü Şakran'da tutuklu olan TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan'ın görüşçüsü Ayla Subaşı tarafından İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nde yapılan açıklamada hapishanedeki saldırılara dair şu bilgiler paylaşıldı: "5 Eylül Pazartesi günü aylık açık görüşün yapıldığı gün görüşe çıkıp, görüş bittikten sonra koşullarına dönen tutsaklar yoldaşları Filiz

Gencer'in koğuştta olmadığını görünce gardiyanlara Filiz Gencer'in nerede olduğunu soruyorlar. Farklı farklı cevaplar verilirken, bir gardiyan kendisinin sevk istediğini, başka bir gardiyansa abisinin sevk istediğini söyleyerek sürekli bir oyalamayla olayın üstünü örtmek istemişlerdir. Bunun üzerine Filiz Gencer'den haber alamayan devrimci tutsaklar, buna tepki olarak yaptıkları koğuşt yakma eylemi sonrasında işkence gördüklerini ve tek kişilik hücrelere koyduklarını bayram görüşünde ailelerine anlattı."

Saldırı sırasında Nurhan Yılmaz isimli devrimci tutsağın kolu iki yerinden kırılırken, Subaşı saldırı sonrası süreci şöyle anlattı: "Tutsaklar, daha sonra tek tek hücrelere koyuldu. Üç gün boyunca yerde yattılar ve yemek verilmedi. 7 Eylül'den bayrama kadar hücrede kaldılar. 12 Eylül Pazartesi günü yatmak için eşya verildi."

Subaşı, tutsakların koşulları ateşe verdikten sonra Erdoğan'ın revire götürüldüğü, koğuştta gelen cezaevi ikinci müdürü Mehmet Davarcıoğlu ile Sinem ve Buse isimli gardiyanlar tarafından ıslatılarak yere yatırılıp işkence gördükleri bilgisini verdi. Erdoğan ailesine, Davarcıoğlu'nun revire gelerek kendisini

dövdüğünü, boğazını sıkıştırdığını, Davarcıoğlu'nun elinden orada bulunan başka görevlilerin aldığını belirtti. Erdoğan, saldırıya uğradığı esnada olayı gören cezaevi doktorunun oradan kaçtığı söylendi.

27 Kasım'da Yüksekova'da yapılan eylemde polis tarafından vurularak tutuklanan ve onlarca ameliyat geçiren **Sibel Çapraz** ise kendi başına yaşamını idame ettirmede zorlanmasına rağmen İzmir'deki **Menemen R Tipi Hapishanesi'**nde tutulmaya devam ediliyor. Hapishanede keyfi yönetim devam ederken, bayram açık görüşünde "başka birinin erkek görüşçüsüyle aynı yerde görüş yapılacağı için" Çapraz'ın ailesiyle görüşmesinde zorluk çıkarıldı.

Ağırlıkla devrimci tutsakların kaldığı **Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi Hapishanelerinde** ise kitap-yayın yasakları, açık görüş hakkının süresinin kısaltılmasının ardından iki ayda bir yapılan açık görüş ise işkenceci hapishane yönetiminin keyfi tutumu nedeniyle engelleniyor. Son olarak bu ay yapılacak olan açık görüş hapishane yönetimi tarafından iptal edilerek tutsaklara kapalı görüş yapıldı.

OHAL'in üç ay daha uzatılması gündemde

Darbe girişiminin ardından "FETÖ operasyonları" bahanesiyle ilan edilen OHAL, sermaye devletinin tüm baskı ve saldırılarına yasal kılıf oldu. OHAL bahanesiyle işçi eylemleri yasaklandı, devrimci ve ilerici güçlere yönelik operasyonlar yapıldı, gözaltına alınanlar günlerce mahkemeye çıkarılmadan bekletildi, tutuklamalar arttı vb. Bununla beraber sermayenin istediği sosyal yıkım saldırıları hiçbir tepkiyle karşılaşmaksızın hayata

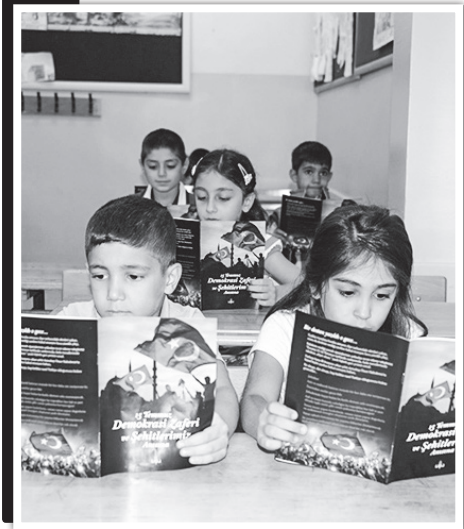
geçirildi.

OHAL koşullarının kendisi için sunduğu bu fırsatı sürdürmek isteyen sermaye devletinin OHAL'i üç ay daha uzatabileceği belirtildi.

Daha önce de gündeme gelen OHAL'in uzatılması konusu, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu için ABD'de bulunan dinci partinin şefi Tayyip Erdoğan tarafından bir kez daha dile getirildi. Reuters'a demeç veren Erdoğan, gerek-

li olduğu durumda OHAL'in üç ay daha uzatılabileceğini belirterek şöyle dedi: "Üç aylığına veya daha fazla uzatılabilir. Gülen'in adamları her yere gizlice sızmış. Darbecilerin kimliğini belirlemeye ve onları yakalamaya devam edeceğiz. OHAL'in uzatılması da bu sürece katkı sunacak."

OHAL'in meclis kararıyla uzatılabileceğini söyleyen Erdoğan, böylece meclise yeni bir OHAL kararı için talimat verdi.

Yeni öğretim yılı gerici propagandayla açıldı

2016-2017 eğitim öğretim yılı 19 Eylül'de başladı. 19 milyon öğrencinin okul sıralarında yerini aldığı günün ilk dersi, AKP'nin gerici propagandaları oldu. Okullarda dualar okutuldu, darbe girişimini anlatan broşürler dağıtıldı, videolar izletildi.

OKUL KAPILARI DUALARLA AÇILDI

Milli Eğitim Bakanlığının "15 Temmuz Demokrasi Zaferi ve Şehitleri Anma" haftası programı çerçevesinde okullarda yapılan açılış törenlerinde dinci gericiğin propagandası yapıldı. Okul müdürleri tarafından yapılan konuşmalarda darbe girişimi ve "iman gücü" anlatıldı. Kimi okulların bahçelerinde açılış törenlerinde dualar okunduğu görüldü.

ERDOĞAN'IN MESAJI VE 15 TEMMUZ SÖZLÜĞÜ

Öğrencilere yılın ilk materyali olarak Eğitim Bilişim Ağı (EBA) tarafından hazırlanan broşürler dağıtıldı. Broşürlerde Tayyip Erdoğan'ın mesajı ve "15 Temmuz Sözlüğü" bölümleri yer aldı. Sözlük bölümünde "darbe girişimi, demokrasi, FETÖ" vb. ifadelerin anlamları açıklandı.

GERİCİ VİDEOLAR İZLETİLDİ

Okullarda öğrencilere iki ayrı video izletildi. İlk videoda 15 Temmuz gecesi yaşananlar ve Yenikapı mitinginden görüntüler yer aldı. İkinci videoda ise darbe girişiminin ardından bir süre devam eden "demokrasi nöbeti" eylemleri gösterildi.

Öte yandan, okul girişlerine ve koridorlara da bakanlık talimatıyla panolar yerleştirildi. Panolarda 15 Temmuz'la ilgili görsellere, hayatını kaybedenlerin fotoğraflarına yer verildi.

Cerattepe davasında mahkeme heyeti reddedildi

Çevre ve Şehircilik Bakanlığının, Cerattepe'nin Cengiz Holding'e peşkeş çekilmesinin önünü açan Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporunun yürütmesinin durdurulması ve iptal edilmesi talebiyle açılan dava Rize İdare Mahkemesi'nde 19 Eylül'de görüldü. 751 kişi ve kurumun müdahil olduğu dava Türkiye'nin en büyük çevre davası olma özelliğini taşıırken 61 avukat da Cerattepe'de madene karşı savunma yapmak için davaya katıldı.

"BİR ŞEHİR YOK EDİLMEK İSTENİYOR"

Duruşmada ilk olarak avukatlar, dava sürecinin yaklaşmasıyla Cengiz Holding'in ve bağlı maden şirketinin tehditlerinin arttığına dikkat çekerek duruşma öncesinde kamuoyunu yanıltma, gerçekleri çarpıtma hedefiyle dağıtılan bildirimler üzerinde durdu. Doğanın talanı çabalarıyla atılan adımlar, maden projeleri, HES projeleri, bunların nasıl bir işbirliği ağı içerisinde uygulamaya konmaya çalışıldığı, Avukat Bedrettin Kalın'ın sunumuyla teşhir edildi. Sunumunda Cerattepe nöbetine yönelik polis terörü üzerinde duran Kalın, devletin Cerattepe'nin peş-

keş çekilmesiyle alacağı rantın derdinde olduğunu vurguladı. Bedrettin Kalın'ın ardından da birçok avukat savunma yaptı.

AVUKATLAR MAHKEME HEYETİNİ REDDEDEREK SALONU TERK ETTİ

Duruşmanın devamında sözü Cengiz Holding'in avukatı aldı. ÇED kararlarıyla adım adım talan için ilerlediklerini bir kez daha dile getiren ve devletin kurumlarından aldığı onaya sığınan şirket avukatı, yürütme ve iptal talebiyle açılan davanın reddi talebinde bulundu. Avukatın ardından Avukat Bedrettin Kalın bir kez daha söz alarak "Bakanlıklardan olumlu rapor alıyoruz dediği raporlara imza atmayan müdürleri sürdüler. Artvin'e polis yığınağı yaptılar. Mahkeme heyetinin alacağı kararı biliyorlar. Artvin'e iki gündür polis yığınağının amacı ne?" dedi.

Ardından bir kez daha söz alan şirket avukatı, "Önceki davalar emsal gösterilemez önceki davalarda ÇED olumlu raporu alınmadığı için iptal edilmişti" diye konuşunca, Bedrettin Kalın önceki Cerattepe davasında iptal kararı verenlerin

görevden alındığını belirterek adil yargılama koşullarının bulunmadığını vurguladı. Kalın'ın sözleri üzerine hakim tarafından reddi hakim önerisi ileri sürüldü. Bunun üzerine de Cerattepe'yi savunan avukatlar davada adil yargılama koşulları olmadığını vurgulayarak reddi hakim talebinde bulundu.

Ardından salonu teker teker terk eden avukatlar, adliye binası önünde açıklama yaptı. Burada konuşan avukat Bedrettin Kalın, mahkemenin tarafsızlık durumunu yitirdiğini söyleyerek "Burada adalet aramanın anlamı kalmamıştır" dedi.

ARTVİN VE RİZE'DE YASAKLAR

Dava öncesinde Cengiz Holding'in tehditlerine paralel olarak sermaye devleti tarafından da davaya yönelik yasaklar ve baskılar hayata geçirildi. Rize ve Artvin valilikleri, Cerattepe'ye karşı mücadele hedefiyle şehirlerde eylemleri yasakladığını duyurdu. Sabah saatlerinde Rize'nin Fındıklı İlçesi'ne girişlerde araçlar durdurularak davayı izlemek isteyenlere keyfi aramalar ve dayatmalar uygulandı.

Ethem Sarısülük davasında oyalama

Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından katil polis Ahmet Şahbaz'ın "olası kastla adam öldürme" suçuyla 7 yıl 9 ay 10 gün hapis cezasına hükmedilen, sonrasında ise Yargıtay 1. Ceza Dairesi'nin kararı usulden bozmasıyla yeniden görülmeye başlanan, Haziran Direnişi'nde Ethem Sarısülük'ün katledilmesine ilişkin dava 19 Eylül'de devam etti.

Yargıtay'ın kararı ardından Aksaray'a nakledilen duruşmadan da tutuksuz yargılanan katil polisin tutuklanması kararı çıkmadı. Mahkeme davayı 28 Kasım tarihinde saat 11.00'de görülmek üzere erteledi.

TÜBİTAK RAPORU ŞAHBAZ'IN CİNAYETİ KASITLI İŞLEDİĞİNİ GÖSTERDİ

TÜBİTAK'ın Ethem'in katledilmesiyle ilişkin görüntülere dair hazırladığı raporun ele alındığı ve görüntülerin bir kez daha izlendiği duruşmada, Ethem'in ailesinin avukatları söz alarak dava sürecindeki haksızlıkları teşhir etti. Avukat Kazım Bayraktar da katil Şahbaz'ın öldürme kastı olduğuna dikkat çekti.

KATİL POLİS VE AVUKATLARINDAN YALAN VE DEMAGOJİ

Duruşmada katil polis ve avukatları da söz alarak beraat talebinde bulundu. Mahkemeye SEGBİS ile katılan Şahbaz kendisine atılan taşlardan etkilendiği iddiasında ısrar ederek "Ben ağaç kütüğü değilim 8 tane taş gelecek ve bedenim de aynı duracak" diye ifade verdi.

Avukatlar ise polis şiddetine karşı gösterilen direnişe ilişkin görüntüler ve "terör" demagojisiyle, cinayet gerçeğini çarpıtarak Şahbaz'ı aklamaya çalıştı. Buna karşı Ethem'in ailesinin avukatları, "Biz de polis şiddetini gösteren görüntüleri gösterip, Güneydoğu'daki özel hareket polislerini anlatılabildik. Ama konumuz o değil" diye itiraz etti.

Duruşma sonunda kararını açıklayan mahkeme heyeti, katil polisin kaçma riski olmadığı bahanesiyle tutuklama talebinin reddine karar verdi.

MEB iş hakkına sahip çıkan öğretmenleri tehdit etti

Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşarı Yusuf Tekin, sermaye devletinin açığa aldığı ve görevden uzaklaştırdığı öğretmenlerle ilgili açıklama yaptı.

Haklarını gasp ettikleri öğretmenleri tehdit eden Tekin, "kendi aleyhlerine sonuç doğuracak yeni bir disiplinsizlik içine girmemeleri" ifadelerini kullandı.

OHAL bahanesiyle on binlerce öğretmenin iş haklarının gasp edildiği ortada duruyorken Tekin "Soruşturma devam ediyor, kesinleşen ceza yok" diyerek ikiyüzlülük gösterdi. İş hakkına sahip çıkan öğretmenleri "provokatör" ilan eden Tekin şöyle konuştu:

"Bu öğretmenlerle ilgili soruşturma

süreci devam ediyor. Dolayısıyla bu soruşturma sürecinde öğretmenleri, kendi aleyhlerine sonuç doğuracak yeni bir disiplinsizlik içine girmemeleri, disiplin uygulamalarına karşı çıkacak yeni provokasyonlara alet olmamaları konusunda bir kez daha uyarılmış olalım"

İş cinayetleri sürüyor

İş yerlerinde daha fazla kâr uğruna gerekli iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, işçilerin canına mal oluyor.

16 Eylül günü Adana'daki Hacı Sabancı Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB) atık toplayıcılarının getirdiği kağıtların preslendiği tesiste iş cinayeti yaşandı.

Pres makinesinde çalışan Suriyeli Mustafa Arzhelge, dengesini kaybedip karton havuzuna düşerek hayatını kaybetti. İş cinayetinin yaşandığı atık fabrikasına polis, AFAD ve sağlık ekipleri sevk edildi. Kardeşi ve 2 çocuğuyla birlikte

aynı fabrikada çalışan Arzhelge'nin cenazesi, AFAD ekipleri tarafından sıkıştığı yerden çıkartıldıktan sonra otopsi için Adana Adli Tıp Kurumu (ATK) Morgu'na kaldırıldı.

18 Eylül günü Kocaeli'nin Kartepe İlçesi'nde bir mescidin önüne yapılan beton sundurmanın çökmesi sonucu 1 işçi hayatını kaybetti, 1 işçi yaralandı. **19 Eylül**'de ise Yunus Emre Kültür Merkezi'ne bayram vesilesiyle asılan bayrakları söktüğü sırada bir işçi 4 metre yükseklikten aşağı düşerek yaralandı. Aynı gün Yeni-

şehir Mahallesi Mermer Sokak'ta inşaat temel kazısında toprağın çökmesiyle 2 işçi göçük altında kalarak ağır yaralandı.

20 Eylül günü İstanbul'daki Marmaray'da bakım çalışması yapan 27 yaşındaki Fatih Uysal elektrik akımına kapılarak hayatını kaybetti.

21 Eylül'de Antep'teki Başpınar OSB'de bulunan bir tekstil fabrikasının çatısından sızan yağmur suyunu engellemek için çatıya çıkan 2 işçi, panellerin kırılması sonucu yere düştü. İşçilerden biri hayatını kaybetti.

İş cinayetinin ardından sigortası yapılmış

Geçtiğimiz günlerde Adıyaman'daki bir tekstil firmasında çalışan 20 yaşındaki Fidan Markaya, şirket servisinin seyir halindeyken açık kalan kapısından düşerek yaralanmış, kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirmişti.

İş cinayetinin ardından sermayenin suçunu örtbas etme çabası içerisinde olduğu ortaya çıktı. Markaya'nın dayısı Yalçın Markaya, gerekli yargılamanın yapılması gerektiğini vurgularak pek çok noktada iş cinayetinin önünün açıldığına ve suçun örtbas edilmeye çalışıldığına dikkat çekti.

Sigortasız çalışmak zorunda bırakılan Markaya'nın yaralandıktan sonra sigortasının yapıldığını, servisin aşırı yolcu taşıdığını ve acemi şoförün çalıştırıldığını söyleyen dayısı, şu ifadeleri kullandı: "Yeğenim servisle işten geliyormuş. Servisin kapıları yarım açılmış, inmek istemiş ancak indiği sırada dengesini kaybedip düşmüş. Düştüğünde kafasına aldığı darbe sonucu hastanede yaşamını yitirdi. Bir aydır iş yerinde çalışmasına rağmen kaza günü sigortası yapılmış. Servis normal yolcu sayısının üstünde yolcu alıyormuş. Servis şoförünün acemi olduğunu söylediler."

Bununla birlikte şoförün serbest bırakıldığını belirten Yalçın Markaya kendisine, sadece şoförün ifadesine göre işlem yapıldığını, ifadelerin yavaş yavaş alınacağını söylediklerini ifade etti.

AVON direniş davası ertelendi

AVON'da sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin davası, 20 Eylül günü Gebze Adliyesi'nde görüldü. Dava, tanıkların dinlenmesi için 21 Aralık'a ertelendi.

Davanın ardından mahkeme kapsamında basın açıklaması yapmak için DGD-Sen'in pankart ve flamaları açıldığı esnada, polisler OHAL gerekçesiyle basın açıklamasına izin vermediklerini, pankartın toplanmasını istedikleri. Sendika yöneticisinin basın açıklamasının yapılacağını dile getirmesinin ardından çevik kuvvet polisleri gözaltı yapmak için harekete geçti. Bu esnada megafonla kısa bir konuşma yapıldı ve açıklama bitirildi.

Basın açıklamasına Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve işten atılan Alişan işçileri destek verdi.

Magna Otomotiv'de baskı ile işten atmalar

Kocaeli Suadiye'de kurulu bulunan otomotiv yan sanayilerinden Magna Otomotiv'de 2 haftadan fazla süredir işçiler baskı ile çıkartılıyor.

6 ay önce değişen yönetim fabrikada yeni adımlar atıyor. İşçiler, önceden hazırlanan tutanaklar ve dilekçeler kendilerine imzalatılarak işten çıkartılıyorlar. Yöneticiler işçilere "kampanya var, al git

tazminatını" diyor.

Metal Fırtına döneminde Türk Metal'den istifalar olmasa da içeride işçilerin sendikaya olan öfkesi çeşitli biçimlerde kendini dışa vurmuştu.

Bu süreçte işten atmalar yine Türk Metal işbirliği ile gerçekleşti.

Yanı sıra fabrikanın lojistik bölümündeki işçiler başka bölümlere kaydırılıyor.

Boş kalan lojistik bölümü ise taşeron işçileri ile dolduruluyor.

Bu nedenlerde işten baskı ile çıkarılmalarının artacağı söyleniyor.

İşten çıkarılan ve sayıları 30 ila 60 arasında değişen işçiler ise iş yeri yönetiminin ayak oyunlarına karşı mahkemeye başvurmaya hazırlanıyor.

İzmir'de Hasan Ülker'le dayanışma etkinliği

Yaklaşık 5 ay önce Star Rafineri'nin kurulumu sırasında İLK İnşaat taşeronunda çalışırken iş kazası geçiren Hasan Ülker için Ege İşçi Birliği'nin (EİB) de katkılarıyla aile ve arkadaşları tarafından bir dayanışma etkinliği düzenlendi.

16 Eylül'de düzenlenen dayanışma etkinliğinin amacı iş kazalarına karşı duyarlılığı arttırmak, Hasan'a hastane ve bundan sonraki yaşamında bir nebze de olsa maddi destek sunmaktı. Star Rafineri'den taşeron işçileri hazırladıkları bildirimleri şantiye işçilerine ulaştırarak dayanışmaya çağıldılar. Hasan'ın arkadaşları da kapı kapı, dernek dernek dolaşarak etkinliğin önemini vurguladılar ve emekçileri dayanışmaya çağıldılar.

"BİRLİĞİMİZİ GÜÇLENDİRELİM"

Kısa bir sürede hazırlıkları tamamlanan etkinlik Aliağa Açık hava Tiyatrosu'nda Hasan için hazırlanan slayt gösterimi ve iş cinayetine kurban giden işçiler için saygı duruşu ile başladı. Ardından EİB adına yapılan konuşmada şunlar söylendi: "Arkadaşlar görüyoruz ki; yargıçları, savcılar, kanunları, yönetmelikleri, bütün kararları emeğe karşıdır. Arkadaşlar! Artık yeter dedik ve birliğimizi parçalayacak ayrışmalara izin vermeden burada toplandık. Aleviyiz, Sünniyiz,

Türküz, Kürdüz. Bizler işçiyiz. Bir ayrışma olacaksa sınıfsal olacak, sömürenler ve sömürülenler. Çalışma alanlarımızda işçi komiteleri kuralım 'söz, yetki, karar' hakkımızı kullanarak birliğimizi güçlendirelim, örgütlenelim."

"İŞ KAZALARI KADER DEĞİL!"

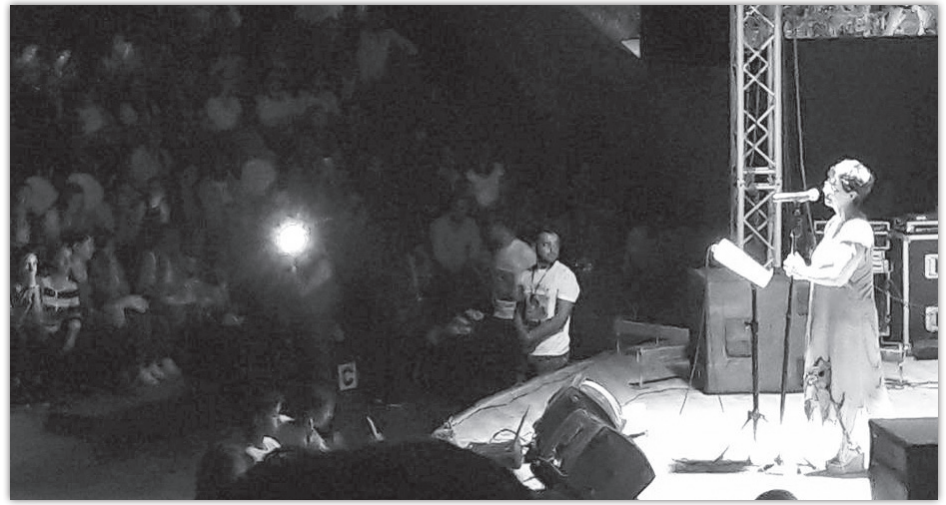
Konuşmanın ardından sahne Aliağa'nın yerel sanatçılara bırakıldı. Türküler ve deyişler Hasan için söylendi. Türkülerin ardından "İş kazaları ve örgütlü mücadele" konulu slayt gösterimi ilgi ile izlendi.

Daha sonra Hasan'ın işçi arkadaşları adına genç bir işçiye söz verildi. Genç işçi tüm işçilere hakları için birleşme ve mücadele etme çağrısı yaptı.

"YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ"

Konuşmanın ardından Bertolt Brecht'in "Kurtulmak yok tek başına" şiiri okundu ve İlkay Akkaya'nın sahne almasıyla etkinlik sonlandırıldı.

Etkinliğin hazırlığı dar bir zamana denk gelmesine rağmen işçi ve emekçiler etkinliği sahiplendi, salonun dolduğu etkinlik coşkulu bir atmosferde gerçekleşti, sömürüye karşı birlik vurgusu yapıldı.

Sınıf devrimcileri işçi ve emekçilere mücadele çağrısı ulaştırmaya devam ediyor.

18 Eylül günü **Gebze** İşçilerin Birliği Derneği'nde gündemlerin ve dernek faaliyetinin konuşulduğu bir toplantı gerçekleşti. Kurulan ortak sofranın ardından OHAL süreciyle birlikte gelişen süreç değerlendirilerek işçi ve emekçilerin yaklaşımları anlatıldı. "Demokrasi" ve darbe süreçlerinde yaşanan bulanıklığa açıklık getirilmesinin önemi vurgulandı. Kürt illerinde ve Ortadoğu'da süren kirli savaşa karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliğinin" yakıcılığıyla hareket edilmesi gerektiği söylendi. OHAL'le birlikte artan sosyal yıkım saldırılarının işçi ve emekçilere yansımaları ile açığa alınan kamu emekçileri de konuşulan gündemler arasında yer aldı.

Toplantının devamında dernek çalışmalarının planlanmasının yanı sıra "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla bir buluşma gerçekleştirilmesi kararı alındı. Gazete GREV'in de Eylül sayısının planlaması yapılarak toplantı sonlandırıldı.

19 Eylül günü DEV TEKSTİL Çukuro-

Devimci sınıf faaliyetleri sürüyor

ve Temsilciliği, **Adana**'da İşçilerin Birliği Derneği'nde tekstil işçileriyle söyleşi gerçekleştirdi.

Söyleşide tekstil işçilerinin sorunlarına değinilerek Adana'da tekstil işçilerinin birliğe, örgütlenmeye olan ihtiyacı anlatıldı. Genç tekstil işçilerinin katıldığı söyleşide yaşanan sorunlar paylaşıldı. Asgari ücrete yapılan cuzzi zamların insanca yaşama yetmeyeceğine dikkat çekildi. DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği'nin insanca yaşama yetecek ücretler için örgütlenme çağrısı yaptığı söyleşide, Ocak ayındaki zam dönemine şimdiden hazırlanmanın önemine vurgu yapıldı.

AKDENİZ ÇİVİ PATRONUNUN MİB TAHAMMÜLSÜZLÜĞÜ

20 Eylül günü **Mersin-Tarsus** Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Akdeniz Çivi fabrikası gündüz vardiyası çıkışında Metal İşçileri Bülteni dağıtımı gerçekleştirildi. İşçiler tarafından ilgiyle karşılanan bülten dağıtımını fabrika yönetimi ve özel güvenlik çeşitli yollarla engellemeye çalıştı.

Ellerinde kağıt ve kalemle bülteni alan işçilerin listesini yapmaya çalışan fabrika yöneticisini MİB'liler ajitasyonlarla teşhir etti. İşçiler fabrika yönetimi-

nin baskısı karşısında tedirgin olurken, çoğu işçinin bülteni katlayarak ceplerine koyduğu oldu. Fabrika yönetimi organize sanayi bölgesinin özel güvenliklerini çağırırken, MİB'lilerse "İşçilerin ne okuyup okumayacağına kimse karar veremez. İşçiler köle değildir. Bizler son işçi servise binene kadar burada durmaya, işçilere seslenmeye devam edeceğiz. İsterse polis gelsin, bizi hapse atsınlar, biz yine geleceğiz!" diyerek işçilere seslendi.

Bunun üzerine fabrika yönetiminin MİB'lilere "Bu fabrikaya dönük bir saldırdır. Başka fabrikalarda var mısınız? Niye burası? Bu bize bir darbedir" diyerek AKP gibi "darbe mağduriyetine" sığınması dikkat çekti. MİB'liler fabrika yönetiminin kışkırtmalarını ajitasyonlarla ve tok tutumlarıyla boşa düşürdü. İşçiler servislere bindikten ve servisler bölgeden ayrılmaya başladıktan sonra sınıf devrimcileri de fabrika önünden ayrıldılar.

Akdeniz Çivi bayram öncesinde 22 işçi işten çıkartması ve işçilerinin haklarına yönelik gasplarıyla gündeme gelmişti.

Kapitalizm işsizliği artırıyor!

İşsizliğin panzehiri sosyalizm için mücadeleye!

Devletin resmi kurumu TÜİK'e göre işsiz sayısı bir önceki yılın Haziran ayına göre 247 bin kişi artarak 3 milyon 127 bine yükseldi. İşsiz sayısındaki iki yıllık artış ise 473 bin olarak gerçekleşti.

TÜİK VERİLERİ VE GERÇEKLER

TÜİK'in yanıltıcı rakamlarına değil de gerçek verilere baktığımızda ise işsiz sayısının 2014 yılının Haziran ayına göre 473 bin arttığını görüyoruz. Haziran 2015'te 5 milyon 856 bin olan işsiz sayısı, Haziran 2016'da 6 milyon 44 bine yükseldi.

Bilindiği gibi TÜİK tarafından açıklanan veriler, işsizlik fotoğrafının gerçek boyutunu ortaya koymuyor. Aksine TÜİK işsizlik oranını küçük göstermek için mesai yapıyor. Buna rağmen büyüyen işsizlik gerçeğini karartmıyor.

Gerçek işsizlik oranının resmi verilerin çok üstünde olduğu biliniyor. Emek örgütlerinin yaptığı araştırmalara göre işsizlik oranı yüzde 18,5'e yükseldi. 2016 Haziran döneminde genç işsiz oranı 1,7 puan artarak yüzde 19,4'e yükseldi. En yüksek işsizlik oranı yüzde 28,7 ile tarım dışı genç kadın işsizliğinde görüldü. Tarımsal istihdamda 420 bin, imalat sanayisinde 47 bin kişilik azalma yaşandı.

KAPİTALİZM/KAPİTALİSTLER İŞSİZLİKTEN BESLENİR!

Burjuvazi işsizlikten beslenir. İşsizlik burjuvazinin elinde tuttuğu paslı bir silahtır. Peki, burjuvazi işsizlik silahını neden kullanır? Çünkü işsizlik işçi sınıfının mücadelesinin önünü kesen, işçileri bölen ve denetim altında tutulmasında kullanılan en etkin araçtır. Bu nedenle burjuvazi işsizlik sopasını çıkarları doğrultusunda sık sık kullanır. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi amacıyla yürütülen her türlü mücadele ve örgütlenme girişimi işten atma tehdidi ile kırılmaya çalışılır. Grev ve direnişleri kırmak için de kapıda hazır bekleyen işsizler ordusundan yararlanır.

İşsizlik sorunu her geçen yıl artarak devam etmektedir. İşsizlik oranındaki artış nedeniyle kapitalistler büyük işletmelerde taşeronlaştırmaya hız verebilmektedirler. İşsizlik sopası aynı zamanda sigortasız işçi çalıştırma konusunda kapitalistleri cesaretlendirmektedir. Orta ve küçük işletmelerde ise sigortasız çalışmayı tetiklemektedir. Milyonlarca işçinin sigortasız çalıştırılması, asgari ücretin dayatılması, iş saatlerinin uzatılması vb. saldırıların hayata geçirilmesinde kapitalistlere kolaylık sağlayan en temel silahlardan biri yaygın işsizliktir.

Burjuvazinin kâr hırsı, kaçınılmaz olarak yedek sanayi ordusunun daha da artmasına yol açmaktadır. Bu nedenle sermaye iktidarı koşullarında işsizliğe çözüm beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdedir.

Sermaye sınıfı zaman zaman işsizliğe karşı mücadele ettiği yalanına dört elle sarılmaktadır. Oysa uyguladıkları politikalarla, dayattıkları ağır ekonomik-sos-

yal yıkım programlarıyla işsizliği daha da boyutlandıranlar, kapitalistlerin kendileridir. Zira kapitalistler, kaynağı oldukları işsizlik sorununu çözmekten özenle kaçınırlar. İşsizlik sorununu çözmek bir yana, kapitalistler, işsizliği sürekli olarak arttıracak politikalara dört elle sarılır. Bu politikanın yıkıcı sonuçları nedeniyle milyonlarca işçi işini kaybeder.

En az işçiyle en fazla üretim yapmak kapitalistlerin ortak anlayışıdır. Zira artı değer sömürsüyle elde edecekleri kârlarını katlamalarının başka bir yolu bulunmamaktadır. Sermaye sınıfı böylece istihdam oranını sürekli olarak düşürmektedir.

Burjuvazi sadece işçilerin bir kısmını işsiz bırakmakla kendini sınırlamaz. Aynı zamanda işsizlik silahını çalışanlara karşı tehdit olarak da kullanır. Böylece kapitalistler işçileri daha uzun süre ve daha ucuz ücretle çalıştırma olanağını elde ederler.

İŞSİZLİĞİN PANZEHİRİ SOSYALİZMDİR!

Her türlü kötülüğün kaynağı olan burjuva sınıf iktidarı yıkılmadığı sürece işsizlik sorunu artarak devam eder. İşsizliğin kalıcı ve tam çözümünün biricik yolu, işçi sınıfının devrimci iktidarı olan sosyalizmdir. Ancak bu genel doğru işsizliği azaltıcı tedbirlerin alınması için, emeğin korunması talepleri çerçevesinde mücadele etmeyi ertelemek gibi yanlış bir anlayışı asla içermez.

Sermaye sınıfı, işsiz kitleleri diğer sınıf kardeşlerine karşı kullanmaya, ideolojik olarak onları çürütmeye ve yozlaştırmaya çalışmaktadır. Bu silah kapitalistlerin elinden alınmalıdır. Bu ise yıkım programlarının püskürtülmesi için birleşik, örgütlü bir mücadelenin yükseltilmesiyle mümkündür. Krizin faturasının kapitalistlere ödettilmesi talebiyle yükseltilecek bir mücadele, işsizliğin bir saldırı aracı olarak kapitalistler tarafından kullanılmasının zeminini yok etmenin biricik yoludur.

İşsiz kitlelerin işçi sınıfının bir parçası olduğu ve kurtuluşlarının da ortak mücadeleyi gerektirdiği gerçeğinden hareket ederek işsiz kitleleri mücadeleye çekmek sınıf bilinçli öncü işçilerin görevidir. **"Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi"** yakıcı talebi, tüm işsizlerin, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemek için yükseltilmelidir.

İşsizlik oranı arttı

Kapitalizmin işçi sınıfına karşı kullanmak üzere 'yedek güç' olarak hazırda tuttuğu işsizler ordusu giderek büyüyor.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Haziran ayına ilişkin iş gücü istatistiklerini açıkladı. Buna göre, Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı, söz konusu ayda geçen yılın aynı dö-

nemine göre 247 bin kişi arttı ve 3 milyon 127 bin kişi oldu. İşsizlik oranı ise 0,6 puan artarak yüzde 10,2 seviyesinde gerçekleşti.

İşsizlik oranı, Haziran'da bir önceki aya göre de 0,8 puan artış gösterdi. Mayıs ayında işsizlik oranı yüzde 9,4 olarak gerçekleşmişti.

Aynı dönemde tarım dışı işsizlik 0,5 puanlık artışla yüzde 12,2 olarak tahmin edildi. 15-24 yaş grubunu içeren genç işsizlik oranı 1,7 puanlık artışla yüzde 19,4 olarak gerçekleşirken, bu oran 15-64 yaş grubunda 0,7 puanlık artışla yüzde 10,4 olarak hesaplandı.

Onlar partimizin

17 yıl önce Ulucanlar Katliamı'nda yaşamını yitiren TKİP MK üyeleri Habip Gül ve Ümit Altıntaş adına verilmiş bir konferansın ara bölümlerini okurlarımızla paylaşıyoruz. Okurlarımız metnin tamamına tkip.org sitesinden ulaşabilirler.

Kendi dışımızdaki devrimciler tarafından bu kadar rahat sahip çıkılabilen ve bizim yapamayacağımız övgülere konu olan iki yoldaşla yüz yüze olduğumuz için haklarında konuşmak nispeten daha kolay. Bu durumda ben de daha rahat, herhangi bir sıkıntı duymadan konuşabilirim demek istiyorum. Kuşkusuz yoldaşlarımızı hiçbir biçimde idealize etmeyeceğiz. Bu tür bir çaba bizim anlayış ve değerlerimizle, yaratmaya çalıştığımız kültürle bağdaşmaz. Kaldı ki her idealizasyon çabası yalnızca ters etkiler ve sonuçlar yaratır; mevcut değere bir şey katmaz, tersine ondan eksiltir, inandırıcılığını zayıflatır. Nasıl ki partimiz, üstünlüklerinin yanı sıra, her zaman bir takım temel önemde kusurlarının da olduğunu söyleyip durduysa ve her zaman biz kendi üstünlüklerimize dayanarak kendi kusurlarımızla uğraşıp ilerleyeceğiz dediysek, yoldaşlarımız için de bu böyle. Onların da durumu tamı tamına bu, onların da bu çerçevede, bu ölçülere göre ele alınması gerekir. Başka türlü olamaz; zira onlar bir bakıma partimizin özü ve özeti. Onlar da üstünlükleri ve zayıf yanları olan iki yoldaş, iki insan, iki devrimci... Kusurları da olan, tartışmalı yanları da olan, ama devrimci kimlik yönünden tartışmasız olan, devrim ve sosyalizm davasına bağlılık planında tartışmasız olan iki insan. Böyle oldukları içindir ki zaten, üzerinde durduğum o büyük etkiyi yaratabiliyorlar.

Faşist katliama karşı en anlamlı tepki bu yoldaşların sahiplenilişleri üzerinden ortaya çıktı. Bu yoldaşların cenaze törenlerinin olaya dönüşmesi sayesinde katliam günlerce ayrıca kamuoyu gündeminde kaldı. İzmir'de kitle örgütleri yöneticileri jandarma ile çatışmayı göze alabildiler. Bu bir şeyi gösteriyor kuşkusuz. İzmir'den yazan bir yoldaş; ben, yıllar sonra, İzmir'de sözü çok edilen bu partili komünistin meğer ki bizim Habip yoldaş olduğunu katliamdan sonra öğrenmiş oldum, diyor. Bir başkası katliamın hemen ertesinde yapılan gösterilerden hareketle yine İzmir'den; "İzmir uğrunda ölünecek bir şeyler olduğunu kanıtlayan Habip Gül'ü bekliyor", diye yazıyor.

Tabii ki tüm bunlar bir rastlantı değil. Bu insanlar bir partinin, partimizin Mer-

kez Komitesi üyeleri. Demek ki bu bir rastlantı değil, bunlar sıradan kadrolar değil. Bunların bir takım anlamlı özellikleri ve yetenekleri kendi kişiliklerinde toplamaları son derece normal. Bir yeraltı partisinin Merkez Komitesi illegalitenin elverdiği sınırlar içerisinde kaç kişiden oluşur ki? Bunlar işte böyle, kendini Türkiye'de işçi sınıfı partisi olarak tanımlayan, devrimci yenilenmenin temsilcisi olarak sunan, bir ülkede devrimci komünizmi temsil ettiğini yıllardır toklukla savunan bir hareketin ve partinin Merkez Komitesi üyeleri olduklarına göre, kendi dışlarında da ilgi, sempati ve yer yer hayranlık uyandıran bir takım özellikleri kendi kişiliklerinde toplamış olmalarına çok da şaşırılmamalıdır.

Bu yoldaşlar bizim partimizin özü ve özeti. Onlar, yineleyerek, kusurlarıyla ve üstünlükleriyle diye ekliyorum. Tıpkı partimizin de kusurları ve üstünlükleriyle bu ülkede geleceği temsil eden bir parti olması gibi.

SARSILMAZ DAVA ADAMLARI

Haklarında söylenebilecek en önemli ve öncelikli söz, yapılacak en anlamlı değerlendirme ve tanımlama, bu yoldaşların birer gerçek dava adamı olmaları olgusudur. Her iki yoldaşın da en belirgin özelliği, en üstün ve göze çarpan niteliği bu. Ben geriye doğru bakıyorum, süreçlerine bakıyorum (ki bunlar çeşitli sorunlar da içeren süreçlerdir aynı zamanda), tartışmasız olan temel bir nokta olarak belirgin biçimde bunu görüyorum; bu yoldaşların ikisi de sarsılmaz dava adamlarıdır. Bu konuda hiçbir zaman zerre kadar tereddüt yaratmamışlardır. Ve her aşamada davayı hakkını tam vererek temsil etmişlerdir. Örnekleyeceğim, ama buna bir yerde çok da gerek yok; basınıımızda zaten şu günlerde peş peşe bunların belgeleri sunuluyor. Deyim uygunsa belgelerle konuşuluyor. Biz bu yoldaşların siyasi yaşam eskizlerini çıkarırken de kendimizi hiç zorlamadık. Sadece onların süreçlerini, örgütlü siyasi yaşamlarının kilometre taşlarını cümle cümle alt alta koyduk, işte o çok ilgi uyandıran kısa özgeçmişler çıktı ortaya. Ki bir sürü temel noktada eksiktir de bu ilk eskiz. Bu insanların DGM kürsülerini devleti ve düzeni yargılamanın ve sosyalizmi savunmanın bir platformu olarak kullandıklarını oraya birer cümle olarak eklemeyi bile ihmal ettik, ki bu ne kadar temel önemde bir noktadır. Demek istiyorum ki, o kısa özgeçmişlerinde verilenler bile eksik çizgi-lerdir. Ama buna rağmen bu kısacık me-

Ümit Altıntaş

tinler ne kadar anlamlı bir tablo sunuyor, bu insanların devrimci siyasi yaşamları hakkında. Ve bu tablo, bu yoldaşların birer dava adamı oldukları konusunda herhangi bir tereddüt, herhangi bir tartışma bırakmıyor, herhangi bir ek söz gerektirmiyor.

Burada bütünsel bir dava adamı kimliği var. İnsanlar vardır, vuruşma anı gelince ölmesini bilir, yiğitliği oradan geliyordur. İnsanlar vardır, çalışmadaki gayretiyle, enerjisiyle dava adamıdır. İnsanlar vardır, dışarıda çok verimsizdir de polisteki direnişleriyle yine de gerçek birer dava adamı olduklarını gösterirler. İnsanlar vardır, poliste şu veya bu ölçüde zayıflıklar gösterirler de, zindandaki direnişleriyle dava adamı kimliğini yeniden emekle ve dirençle kazanır, kanıtlarlar... Ama bu yoldaşlar tüm bu açılardan, tüm çalışma, mücadele ve sinama alanlarında, bütünsel bir tartışmasız devrimci kimliğin temsilcileridir. Onlar, çok yönlü gerçek birer dava adamlarıdır.

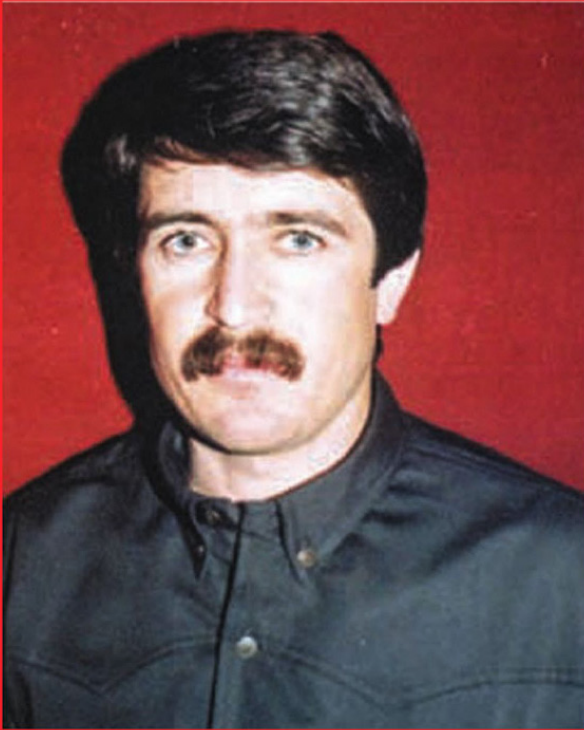
Kuruluş kongremizde proletaryanın ileri sınıf devrimciliği üzerine yapılmış bir değerlendirme vardır. Bu değerlendirmede, siyasi poliste, zindanda ve mahkemelerde ileri sınıfın devrimci tutumu ve

kimliği, dolayısıyla partinin temsil ettiği devrimci direnme geleneği, bütün bu direnme ve sinama alanlarında kendini bütünsel olarak gerçekleştirmek zorundadır, deniliyor. Bu genel planda bizim programımızın teorik bölümü ile ilişkilendiriliyor. Çünkü programımızın teorik bölümünün bir maddesinde, proletarya modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfıdır, deniliyor. O halde, bu sınıfın temsilcisi ve öncüsü olmak iddiasındaki bir partinin de, bu en tutarlı devrimciliği kendi şahsında gerçekleştirebilmesi gerekiyor, ki adına ve konumuna gerçekten layık olabilsin. Bunlar kuruluş kongremizin değerlendirmeleri.

Biz, bizden önceki devrimci birikimi ve mirası hiçbir zaman küçümsemedik, onu her zaman ve her damlasında sahiplendik. Bu ülkede geçmişten bugüne devrimcilik adına büyük yiğitlikler gösterildi, çok büyük fedakarlıklar yapıldı, biz bu gerçeğin hep bilincinde olduk ve bu mirası hep sahiplendik. Partimizin kuruluş bildirisinde bunu ayrıca vurguladık; geçmiş kuşakların ortaya koyduğu sayısız fedakarlıklar artık boşa gitmeyecektir, zira partimiz bütün bu birikimin temsilcisi, güvencesi ve geleceğe taşıyıcısıdır,

özünü ve özetidirlirler

H. Fırat

Habip Gül

işkencede de her defasında tam olarak direndiler. Bu insanlar zindanda da her zaman tam direniş çizgisi izlediler. Habip her zaman direnişe denk geldi ve her zaman sarsılmaz, örnek bir direnişçi oldu. Dahası her zaman bu eylemlerin öncü kadrosu içinde yer aldı, ki önemli olan nokta bu zaten. Daha Kemalpaşa'dan başlayan ve hep direnişin en önünde olmak kimliği ile sivrilen bir insanla, bir sınıf bilinçli komünist işçi ile yüz yüze burada. Mesele zindanda genel direnişçi kimliğin bir neferi olmaktan ibaret değil yalnızca, böyle bugün yüzlerce devrimci var. Direnişin hep öncüsü olan, hep öncü kadro içinde yer alan bir kimlikle ve kişilikle yüz yüze burada biz.

Bunu özellikle Habip yoldaş üzerinden ifade ediyorum, çünkü bizde uzun süreli zindan yaşamı olan yoldaş Habip yoldaştır. '91'deki ilk tutuklamadan sonraki 9 yılını 7 yılını içeride geçirmiş, ancak 2 yıl dışarıda kalabilmiştir. Bu süre içinde belli aralıklarla tam dört kez işkence ve zindan görmüştür. Ümit yoldaş kısa sürelerle yattığı için, zindandaki direnişçi kimliği daha çok Habip yoldaş üzerinden ifade ediyorum.

Ulucanlar'daki direniş çizgisinin önünü yıllardır Habip yoldaş şahsında zaten TKİP tutuyor, bu konuda bir tartışma yok, herhangi bir tevizuya da gerek yok. Orası bizim merkezimizdi, son saldırıyla bu merkezin dağıtılması da hedeflendi. Devletin karanlık kontra merkezleri buradaki yoldaşlarımızı çok iyi tanıyorlar. Savcı katliamın ardından basına açıklama yaptığı zaman Habip'in üç ismi üzerinden konuşuyor; katliamın ardından basına bilgi verirken, herkesi tek tek sayıyor, Habip'e gelince bu sonucusu diyor, ayrıca şu şu isimleri de taşımaktadır. Neden? Çünkü orada bir sicil var, bu ilgilendiriyor onları. Habip burada gerçekten çok özel bir hedef. Nereden geliyor bu diyeceksiniz? Bir ilerici politikacıda sempatiden öteye hayranlık yaratan şey nereden geliyorsa, işte tam da oradan geliyor. Dostta hayranlık, düşmanda kin yaratan aynı kimlik ve kişiliktir. Orada bir kimlik, direnişçi bir kimlik, davada sarsılmaz ve inatçı bir kimlik var. Son bir senedir hücre saldırısı konusunda döne döne yazılar yazan, tüm zindanları uyaran, CMK'yı uyaran, partiyi uyaran, kamuoyunu uyaran imzalı-imzasız sayısız yazının yazarı biri var burada, Habip Gül var burada.

Bu yoldaşların, çok yönlü ve bütünsel devrimci kimlik söz konusu olduğunda, bir de mahkemelerde sergiledikleri tutumları var. Yoldaşların katledilmeleri

üzerine bir kez daha yayınladık DGM savunmalarını, bu nedenle burada buna bir şey eklemek çok gerekli değil.

Habip yoldaş son yargılanmasında geride iki anlamlı savunma bırakarak DGM'lerin karşısına çıkıyor. Tuna daha ilk mahkeme sorgusunda düzeni yargılayan ve devleti suçlayan bir devrimci siyasal savunmayla ortaya çıkıyor. Asıl savunmasında ise, Parti'yi cepheden savunmaya hazırlanıyordu. Burada, iki önder yoldaşımız üzerinden yansıyan bir partili tutum var. Bu, DGM'leri, düzeni ve devleti suçlamanın, partiyi ve devrimi savunmanın kürsüsü olarak kullanmaktır.

Bu genelde ne kadar yaygın bir davranıştır, bilemiyorum. Adıyla, sanıyla, kimliğiyle, kişiliğiyle örgüt yöneticisi olduğu bilinen bir sürü insan var, bilmiyorum, belki de vardır bu insanların siyasi savunmaları, ama ben görmedim. Normalde siyasi savunmalar kitlelere propaganda yapmak için yapılır. Yoksa siyasi savunma yapmanın bir anlamı yok, DGM'nin duvarları arasında kaybolur gider. Orada mahkeme kürsüleri üzerinden kamuoyuna ve kitlelere sesleniyor. '60'lı, kısmen '70'li yıllarda bu tür savunmalar basına, kamuoyuna arada bir de olsa yansırı. Türkiye'de '80-90'lı yıllarda medya üzerinde tam tekel kuruldu, hiçbir siyasi savunma kamuoyuna yansımıyor. Ama devrimci örgütler bu tür savunmaları kendi yayınları üzerinden kamuoyuna duyurabilirler, hiç değilse devrimci kamuoyuna, kendi devrimci kitlelerine. Dolayısıyla böyle savunmalar olsa, normalde bunların yansiyabilmesi lazım, ama fazlaca bir örneğine rastlıyor değiliz.

Dava adamı olmanın, bütünsel direnişçi kimliğin bir başka yönünü de kısaca hatırlatayım. Bu insanlar özgürlüğü her an kucaklamak gayreti içerisinde olan insanlar. Habip'in pratiği bu açıdan gerçekten de çok anlamlıdır, bizim için bir onurdur. On aylık para cezasını yatmamak için firar eden bir devrimciyle yüz yüze. Para cezası 83 milyondur, o zamana göre fena bir para değildi; gene de ödemeyi düşünüyorduk, kabul etmedi ve kaçtı. Kaçışı da çok ilginç bir kaçış, sonradan bir dizi ara belayı da atlatmış hayli maceralı bir kaçış. Evet, parayı ödemedi ve kalan on ayını yatmamak için kaçtı... Bu bir bakış açısı sorunudur. Bu bir devrimci kimlik sorunudur. Tünelin ucuna kadar gelip de dönen birinin ahmaklığını bir türlü anlayamadım, diye yazmıştı. Onun gibi bir devrimcinin gerçekten anlayamayacağı bir şey bu.

dedik. Tüm bir geçmiş direnme mirasını sahiplenmek niyetiyle söylenmiş sözlerdir bunlar.

Ama burada, bizim düzeyimizde artık bir farklılık, yeni olan bir şeyler var. Biz geçmişte devrimci demokrasiyi eleştirirken de (gene aynı farklılığa gelmek için söylüyorum); onda devrimci olan her şeyi sahiplenmek, ama ileri bir sınıfın kimliği üzerinden bunu yeniden, ve en önemlisi de, daha üst düzeyde yeniden var etmek dedik, kendi payımıza bu iddiayı taşıdık. Bize inkarcı diyenleri yanıtlarken, daha en baştan, daha '87'de, "bilimsel temellere dayalı devrimci bir inkar nedir?" diye sorduk ve yanıtladık: Türkiye'nin bir dönemine damgasını vurmuş ve devrimci tarihimizin bir dönemini temsil etmiş küçük-burjuva devrimciliğinin bilimsel inkarı, onda ileri olan her şeyi özümseyerek, ama onu daha ileri sınıfın devrimciliği temeli üzerinde daha üst bir boyutta, daha geniş bir kapsamda ve temelde, daha bir bütünsel ve daha bir tutarlı tarzda yeniden var edebilmektir. İnkarcılığımız üzerine ucuz spekülasyonlar yapanlara yanıtımız bu oldu. Aradan geçen zaman, partiye varan hareketimizin bu sözleri boşuna etmedi-

ğini göstermiştir. Partimiz, geçmiş dönem devrimciliğinin olumlu yönlerini de özümseyen daha ileri bir devrimciliğin temsilcisi olduğunu bizzat hayatın içinde git gide daha açık biçimde göstermiştir, göstermektedir, daha da gösterecektir. O zamanlar bizim bu tutumumuzu anlamayan ya da anlamak istemeyenlerin ise, geçmişin devrimciliğini bile koruyamayacaklarını söylemiştik, zaman bu konuda da bizi apaçık biçimde doğrulamış bulunmaktadır.

Habip ve Tuna yoldaşların, kendi kişiliklerinde, partimizin; dava adamı olmak, tutarlı devrimci kimliğin temsilcisi olmak konusundaki görüş, anlayış ve pratiklerini somutladıklarını vurgulamak istiyorum. Dışarıda devrim ve sosyalizm davası için enerjik bir biçimde çalışmak, devrimin başarısı için yapılabilecek olanın azami-sini yapmak; bunu hem Ümit'in yaşamı üzerinden, hem Habip'in yaşamı üzerinden bütün açıklığı ile görebilirsiniz. Bu iki yoldaş çalıştıkları tüm alanlarda enerjik bir çabanın temsilcisi olmuşlar, hep toparlayıcı bir rol üstlenmişlerdir. Elbette ki parti hiyerarşisindeki hızlı yükselişlerini aynı zamanda buna borçludurlar. Dışarıda böyle olan bu insanlar, poliste ve

Ulucanlar Katliamı...

Kanlı ve kirli tarihiyle, burjuvazi yıkılmayı bekliyor!

Türkiye’de burjuvazinin tarihi kanlı ve kirli bir tarihtir. Osmanlı’dan devraldığı gelenek ile birlikte, karşıtlarını hile, baskı, zor ile vahşice yok etmiştir. Kuşkusuz ki, devrimciler, Kürt halkı ve ezilen bir mezhep olan Aleviler, sermaye devletinin katliamcı politikalarının doğrudan hedefi olmuşlardır. Mustafa Suphilerin katledilmesinden, Dersim Katliamı’na, Maraş ve Çorum’a kadar bu böyle... İşçi sınıfı da toplumsal yükseliş dönemlerinde sermaye iktidarının doğrudan hedefi olmuştur ve 77 1 Mayıs Katliamı ile dönemin toplumsal koşulları içinde işçi sınıfının hareketi doğrudan hedeflenmiştir.

Ancak, bu kanlı tarihe eşlik eden bir diğer öge ise direnme geleneği olmuştur. Bu coğrafyada baskı ve katliamlara karşı direnme geleneği, kuşaktan kuşağa taşınmıştır. Devrimci ve ilerici güçler toplumsal yaşamın hiçbir alanında zulme boyun eğmemiştir, elbette ki zindanlarda da...

ULUCANLAR’DA NE OLMUŞTU?

Ulucanlar Katliamı da, ‘90’lı yılların sonunda, ülkedeki siyasal süreç, sınıf ilişkileri ve sol hareketin tablosundan bağımsız düşünülemez.

Ulucanlar Katliamı’nın ardından kaleme alınan “*Ulucanlar Katliamı ve ötesi*” başlıklı makalede 90’lı yılların sonu “*Dişarında militarizm, saldırganlık ve savaş, içeride sistemli baskı ve terör, sermaye iktidarının git gide güçlendirilen politikasının özü ve esasıdır*” olarak ifade edilmektedir. Zira, Amerikan emperyalizmi Ortadoğu’da Körfez Savaşı’nın ardından egemenliğini pekiştirme çabası içindeyken, İsrail’den sonra en temel dayanağını Türkiye oluştuyordu. Aynı şekilde bölgesel güç olma hevesleri içinde olan Türk sermaye devletinin ise içeride “istikrar”a ihtiyacı vardı. Yapısal ve dönemselsel krizin pençesinde olan Türk sermaye devleti, peşi sıra işçi ve emekçilere yönelik yıkım saldırılarını uyguluyor ve bunun karşısında sınıf ve kitle hareketi dinamiklerini her geçen gün büyütüyordu. Halen solun önemli bir kısmı, devrimci iddiasını ve direngenliğini korumasıyla tehlike arz etmeye devam ediyordu. Sol hareketi ezmek ya da etkisizleştirmek, devletin temel politikası idi. Zira, Kürt hareketinin İmralı teslimiyetinin ardından mevcut tablosu, açık bir fikir veriyordu.

Ulucanlar Katliamı ise böylesi bir siyasal atmosfer içinde gerçekleşti. Yıkım saldırılarına paralel, işçi ve emekçilerin kitlesel tepkilerinin açığa çıkmaya başla-

Bu mücadelede bugün ve yarın da, Ulucanlar’ın direnişçi ve baş eğmeyen ruhu, daima devrimcilere, komünistlere ve işçi sınıfına rehber olacaktır.

dığı bir süreçte, sermaye devleti tarafından devrimci hareketi etkisizleştirmenin en temel adımı olarak, en dinamik odak olan cezaevlerini etkisizleştirmek ya da yok etmek politikası olan “F Tipi hücre sistemi” yeniden gündemleştirildi. Ulucanlar’ı önceleyen 20 yıl boyunca zindanlara yönelik imha etme ya da teslim alma politikalarının hayat bulması olanaklı olmamıştı.

O dönemde cezaevleri içinde en temel devrimci odak olan Ulucanlar Cezaevi’nde “koğuş talebiyle” başlayan eylemli sürece vahşi bir katliamla yanıt verildi. Zira, hücre sisteminin hayata geçirilmesinin başlangıç vuruşu olan Ulucanlar Katliamı’yla işçi ve emekçilere verilen mesaj kadar zindanlar nezdinde sol harekete verilen açık bir mesaj vardı: “Ya teslimiyet, ya da imha!”

Ulucanlar zindanındaki devrimci tutsaklar, teslimiyeti değil, *direnışı* seçtiler. Ateşli silahlar, gazlar, coplar/sopalar, itfaiye kancaları/köpükleri ve vahşi işkencelerle gerçekleşen operasyonda, 2 değerli yoldaşımızın da içinde olduğu 10 devrimci tutsak vahşice katledilirken, onlarca da yaralanarak farklı cezaevlerine sevk edildiler.

Ulucanlar’ın devrimci tutsakları, öde-

nen büyük bedellerle, bu topraklarda direnme geleneğine yeni bir sayfa eklediler. Zulme boyun eğmemeyi, direnişçi ve bununla birlikte siper yoldaşlığının önemini gelecek kuşaklara miras bıraktılar.

DEVLETİN KANLI KATLİAMLARI DEVAM EDİYOR

Aradan geçen 17 yılın ardından daha zorlu ve çelişkili bir sürecin; bunalımların, savaşların, kitle hareketlerini tetiklediği bir dönemin içerisindeyiz.

Bundan 17 yıl önce Ortadoğu’da egemenliğini pekiştirmeye çalışan Amerikan emperyalizminin kışkırttığı gerici çetelerin eliyle bugün iç savaşla parçalanmaya yüz tutmuş bir coğrafya, katledilen yüz binlerce emekçi, göç eden milyonlarca insan gerçekliği ile karşı karşıyayız.

Aynı şekilde bu coğrafyada etkin bir rol oynama hevesiyle yanıp tutuşan Türk sermaye devleti, içeride yılları bulan, her geçen gün derinleşen rejim krizini yaşarken, aynı zamanda başta Kürt halkı olmak üzere işçilere, emekçilere, ilericilere, devrimcilere baskı ve sindirme politikalarını yoğunlaştırıyor.

Suruç’la startı verilen, 10 Ekim Ankara Katliamı’yla boyutlanan, dinci çeteler

eliyle gerçekleştirilen katliamlar, Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen Cizre, Sur, Silopi ve Nusaybin’deki vahşi katliamlar sermaye devletinin kirli ve kanlı yüzünü bir kez daha kanıtıyor.

Gerici iktidar çatışmalarının ürünü olarak dünün kahramanları bugün “hain” ilan ediliyor. Ulucanlar Katliamı’nda ellerinde devrimci tutsakların kanı olan, katliamın faillerinden olan, mahkeme salonlarında göğsünü gere gere katliamı yaptığını savunan ve sonrasında Hrant Dink’in katledilmesinde de sorumluluğu olan Ali Öz gibi katiller, bugün “paralel yapı” operasyonlarında tutuklanıyor. Tıpkı Cizre katliamının sorumlusu Adem Huduti’nin bugün “hain” olarak tutuklanması gibi...

Ama çok açık ki, burjuva düzen hüküm sürdükçe, dünün “kahraman”larının bugün “hain”, yarın yeniden “kahraman” olmayacağını garantisi yoktur.

Rüzgar elbette ki tersine dönecektir. Bunalımların ve savaşların sosyal mücadeleleri ve devrimleri doğurması kaçınılmazdır. Bu mücadelede bugün ve yarın da, Ulucanlar’ın direnişçi ve baş eğmeyen ruhu, daima devrimcilere, komünistlere ve işçi sınıfına rehber olacaktır.

Devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltmek için...

Erdoğan, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu için gittiği ABD’de OHAL’in üç ay daha uzatılacağına sinyallerini verdi ve ayrıca meclise bu karar için talimat vermektense geri durmadı. Ardımızda bıraktığımız üç ay, gelecek üç ayda neler yaşanacağına da habercisidir. Geçtiğimiz üç ayda, “OHAL vatandaşa karşı değil, devlete karşı!” dense de asıl olarak OHAL’in “muhalif vatandaşa”, yani topyekün toplumsal muhalefete karşı olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. İşçi eylemleri yasaklandı ve OHAL gerekçesiyle grev kararları sendikal bürokrasi eliyle de bir çırpıda “anlaşma” ile sonuçlandırıldı. İçerisinde KESK’li öğretmenlerin de bulunduğu yaklaşık 30 bin öğretmenin işine son verildi. Devrimci güçlere operasyonlar düzenlendi, tutuklamalar arttı ve belki de OHAL’in en acımasız yüzü, hapishanelerde devrimci tutsaklara uygulanan baskının dozajının kat be kat artırılması ile kendini gösterdi.

OHAL’in bir fırsata dönüştürüldüğünün son örneği ise yeni açılacak olan hapishanelerdir. Hapishanelerden her geçen gün yeni bir işkence ve hak gaspı haberi gelirken Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevfikeyleri Genel Müdürlüğü’nün bir dilekçeye verdiği yanıtta öğrenildiği üzere, “hükümlü ve tutuklu sayısındaki öngörülemez artışın karşılanması için 5 yıl içerisinde 174 adet yeni infaz kurumu yapılacağı ve 100 bin 182 kişilik kapasite artışı sağlanacak.” Demek oluyor ki, sermaye devleti kendi bekası için daha fazla devrimci, demokrat, ilerici “vatandaş”ı hapishaneye atmayı planlamaktadır. Böylece toplumsal muhalefetin önüne

tümünden ket vurmaya amaçlamaktadır.

“MANTIKSIZLIĞIN” KALESİ

ŞAKRAN’DAN OHAL UYGULAMALARI

Toplumsal muhalefete ket vurmaya çalışanlar ‘90’lı yıllarda olduğu gibi önce “içeriye” teslim almaya çalışıyorlar. Zira biliyorlar ki, “içerisi teslim alınmadan dışarıya teslim alınamaz!” OHAL ile birlikte ülkenin dört bir yanından “içeriye” teslim alma adımlarının haberleri gelmeye başladı.

Son olarak Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi’nde yaşananlar OHAL ile hapishanelerde hüküm süren keyfiyeti ve şiddeti ele verdi. Zira Şakran hapishanesi, icraatları ile her daim Türkiye hapishaneler gerçeğinde yer alan şiddet, tecavüz, işkence gibi insanlık dışı uygulamalarda üst sıralarda kendisine yer edindi. Çocuk tutsaklara uygulanan taciz ve tecavüzle, hasta tutsakların haklarının gasp edilmesiyle, keyfi yayın yasaklarıyla, görüşçülere getirilen keyfi sınırlamalarla, sürgünleriyle çokça adını duyduğumuz Şakran hapishanesi, OHAL döneminde de hapishanelerde artan baskı ve keyfi tutumlarda kendi cephesinden “başarılı” bir sınav vererek adını gündemde tutmayı “başardı”.

Şakran müdürleri “burada mantık aramayın!” diyerek, aslında mantıksızlığı kendilerine ilke edindiklerini açıkça ifade ediyorlar. Mantıksızlığa dayalı bu devlet kurumunda, OHAL döneminin baskı ortamına dayanılarak hasta tutsaklara işkence edilmesinde, 3-4 kadın tutsağın üzerine gardiyan orduları gönderilmesinde, yemek verilmeden üç günlük

hücre işkencesi uygulanmasında aykırı bir durum yoktur. Bilakis Şakran hapishanesinin alenen ilan ettiği ve diğer hapishanelerde ise fiilen uygulanan ilkeye uygundur.

Ancak sadece bugün için “uygun” ve fiilen “uygulanabilir”dir! Unutulmamalıdır ki, sermaye devleti hapishanelerde sürdürdüğü baskı ve keyfiyetin dozajını toplam sınıf mücadelesinin seyri içerisinde belirlemektedir. Bugün sınıf mücadelesinin seyri içerisinde Şakran müdürleri alenen mantıksızlıkları ile övünerek devrimci tutsaklara işkence edebilirler. Ancak yarın temsilciliğini yaptıkları sermaye devletinin diğer temsilcileri ile birlikte yaptıklarının hesabını vermektense kurtulamayacaklardır.

DEVİRİMCİ TUTSAKLARLA DAYANIŞMAYI YÜKSELTMEK OHAL’E KARŞI ÇIKMAKTIR!

Ulucanlar Zindan Direnişi’nin yıldönümüne yaklaşırken vurgulamak gerekir ki, devrimci tutsakların dışı dışı mücadelelerle kazandıkları mevziler bugün OHAL uygulamaları ile tek tek geri alınmaya çalışılmaktadır. Ülkenin dört bir yanında yükselen duvarlar ve dikenli teller arasından gelen haberler bunu kanıtlamaktadır. Devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltmek OHAL’e karşı çıkmak demektir, sınıf mücadelesini bulduğumuz her alanda daha da kuvvetle örmek demektir. Mantıksızlığın mantığına karşı tek kurtuluşun sosyalizm olduğu bilinciyle güne yüklenerek geleceği kazanmaktan başka şansımız yoktur.

Evrım yoldaşın gülümsemesi için

Şakran hapishanesinde işkence haberinde Evrim yoldaşın ismini okuyunca kaygılandım. Çünkü yoldaş astım hastasıydı ve hastanede yeni hastalıklar da edinmiş. Tecritte kalıyormuş. 19 Eylül’de tecritin süresi bitmese bile tarihi belli olacaktı.

Yoldaşın moral olarak iyi olduğunu biliyorum. Gidip onu görmüş değilim. Onu, yoldaşımı tanıyorum. Bu yüzden görmüşüm gibi, morali çok iyi diyorum. Ama sağlık durumunu bilmiyorum. Ki hücrede rahatsızlığının ilerleme tehdidi var. Sağlık durumunu öğrenmek için ona faks çektim. Pek çok yoldaş mektup yazma konusunda ipe un seriyordu. İpe un seren yoldaşların bile yazabileceği kadar basit cümleli faks çektim. “Moral olarak çok iyi olduğunu biliyorum. Sağlık olarak merak ediyorum: NASILSIN?”

Faksın Evrim yoldaşa verilme ihtimali yüzde 50’nin de altında. Ama yüzde 10 ihtimal dahilinde olsa bile, yoldaş faksımı aldığımda çok mutlu olup gülümseyecek. Yoldaşımı bir an için bile olsa gülümsetebilsem (yani faksım ona ulaşırsa) ne mutlu bana...

Bugün faks çekmem sadece insanı bir eylem gibi görünüyor. Evet Evrim’in de benim de komünist insanlar olmamız bana bu eylemi yaptırdı. Ama faksım yoldaşımın eline geçerse onun bir anlık gülümsemesi bile, bir süreliğine de olsa bütün taş duvarları, demirleri yıkıyor. Ölüm orucundayken hiç tanımadığım bir yoldaşımın bir merhabası bile bana çok büyük bir güç veriyordu. Hücreler bir an için bile olsa parçalanıyordu. Zaten ölüm orucunun hedefi de hücrelerin parçalanması değil miydi? Genç, hatıta çocuk yoldaşımın mektupla gelen “merhaba”sı bir an için bile olsa hücreleri parçalıyordu. Aynı durum Evrim yoldaş için de geçerli.

Yoldaşa faks çekmemi, okuyan herkesi kışkırtacak biçimde anlattım. Evet bunu bilerek yapıyorum. Ama bu bir kampanya olarak düşünülmemeli. Sürekli, mektup, kart, fax vb. yollarla sermayenin tecridini kırıp, hücreleri parçalamalıyız.

Şakran Kadın Hapishanesi’nin faks numarası: 0 232 618 10 51

Not: Evrim yoldaş dışında başka tutsaklara yazmak isteyenler (<https://www.facebook.com/gorulmustur/?f-ref=ts>) Facebook sayfasından adresleri edinebilirler.

Kirpiklerimiz yere düşmesin diye... / 1

Kadınlar katledilirken...

Kadın cinayetleri, taciz, tecavüz, şiddet gün geçtikçe artmaya devam ediyor. AKP iktidarının kadını yok sayan, ayrımcılığı, eşitsizliği körükleyen, tacizi, tecavüzü meşru kılan yaklaşımlarıyla, dinci-gerici politikalarıyla kadınlar tacize, tecavüze uğramaya, şiddet görmeye, katledilmeye devam ediyor.

Kadınlar, "ataerkil erkek egemen düzene" katlediliyor; sadece Ağustos ayında 33 kadın katledilirken, bu yıl içerisinde 150'yi aşkın kadın katledildi. Katliamların büyük çoğunluğu eski eşler, sevgililer, boşanma sürecinde olunan eşler tarafından gerçekleştirildi. 2015'ten bu yana kadınların katledilmesinde ateşli silah kullanma oranı %80 arttı. Bunun dışında defalarca bıçaklama, yakma, boğma, işkence ile birçok kadın yaşamını yitirdi.

Tecavüze uğramamak için intihar eden Gülay Bursalılar, tecavüze uğrayıp intihar eden Cansel Buseler de "erkek" egemen düzen tarafından katledilenler arasında. İstemedikleriyle evlendirilmek istediği için intihar eden, telefonla konuştuğu için katledilen kadınlar, namus kılıfıyla yaşamlarını yitiren kadınlar çürümüş düzenin birer yansıması olarak karşımıza çıkıyor.

Kadınlar, "devlet" tarafından katlediliyor; sermaye düzeni erkekler tarafından katledilen kadınların başlıca suçlusu olurken, bizzat kendi eliyle de katletmeyi sürdürüyor. Yakın bir dönem önce mücadele saflarında olan ilerici-devrimci kadınlar hedef alınarak evlerinde katledilmişti. Katillerin akıttığı kan yerde kurumadan yeni katliamlara imzalar atılıyor.

Aylardır süren sokağa çıkma yasaklarıyla bir halk kadın, erkek, çocuk demeden bombalarla, kurşunlarla, bodrumlarda yakılarak katlediliyor. 16 Ağustos 2015'te başlayan ve hala kimi bölgelerde devam eden sokağa çıkma yasaklarıyla onlarca kadın katledilerek, çıplak bedenleri teşhir edildi.

22 yaşındaki Menekşe Ergün, Cizre'de katledildi. 77 yaşındaki Emame Şahin evinde infaz edilmiş şekilde bulundu. 39 yaşındaki Emire Gök Nusaybin'de evinin bahçesinde katledildi. 18 yaşındaki Zeynep, bebeği kucağındaiken katledildi. Cizre'de evinin önünde oynarken katledilen ve 3 gün dondurucuda bekletilen 10 yaşındaki Cemile'nin son sözü "Oy anne" olmuştu. Taybet Ana'nın cenazesi 1 hafta sokak ortasında kaldı.

AKP'nin katil kolluk güçlerinin "Şu an sana tecavüz edebilirim, öldürebilirim, alıp götürülebilirim, bunlara yetkim var" diyerek tehdit ettiği ve katlettiği kadınla-

rın çıplak bedenleri sokak ortasına serildi. Bu vahşi tablo kirli savaşın başka bir boyutunu da gözler önüne serdi. Onlarca Kürt kadını benzer çirkin uygulamalarla karşı karşıya kaldı.

Kadınlar "sermaye" tarafından katlediliyor; kadınları yedek iş gücü ordusu olarak gören, ucuz iş gücünün taşıyıcıları ve geleceğin ucuz iş gücü ordusunu yaratma görevini biçen sermaye de kadın işçi ve emekçileri fabrikalarda, atölyelerde, sokaklarda katlediyor. Tarım işçisi kadınlar defalarca servis aracının kaza yapması sonucu hayatını kaybetmişti. Bunun yanı sıra patronların kâr hırsı yüzünden alınmayan güvenlik önlemleriyle git gide artan iş cinayetlerinden kadın işçiler de paylarını alıyorlar. OHAL'le geçen Ağustos ayında 199 işçi iş cinayetinde yaşamını yitirdi. İş cinayetlerinde yaşamını yitirenlerden %3'ünü kadın işçiler oluşturuyor. AKP'li yıllarda yaşamını yitiren 17 bin 57 işçiden önemli bölümünü kadın işçiler oluşturuyor. Sermayeye cennet olan ülke işçi ve emekçilere mezar haline getiriliyor.

Kayıtsız, kuralsız ve ağır işlerde çalıştırılan kadın işçiler yoğun olarak iş kazasına da maruz kalıyorlar. Yine yapılan araştırmaların sonucunda çalışan kadınların yarısından fazlasının işyerlerinde tacize ve mobbinge maruz kaldığı belgeleniyor.

Kirli savaşın mağduru kadınlar; yıllardır Suriye'de süren iç savaşın faturasını en ağır şekilde kadınlar öderken, acısını

yaşayanlar da en fazla kadın ve çocuklar oluyor. Yerinden yurdundan göç etmek zorunda bırakılanlar, İŞİD'in zulmüyle yitip gidenler, kaçıp başka bir kurtuluş arayanlar... Türkiye'de yaşayan Suriyeli kadınların köle pazarlarında satılması, 9 aylık bebeğe tecavüz edilmesi, ucuz işçi olarak çalıştırılmaları, "umut" yolculuklarında katledilmeleri tüm acıyı apaçık gösteriyor. Ezidi kadınların anlattıkları ise kan dondurucu şekilde karşımıza çıkıyor. Eli kanlı İŞİD çetesi tarafından defalarca tecavüze uğramış, katledilmiş kadınlar...

Sermaye devletinin, bu kokuşmuş düzenin işçi ve emekçi kadına her koşulda reva gördüğü taciz oluyor, tecavüz oluyor, şiddet oluyor, ölüm oluyor. İşçi ve emekçi kadınlar salt erkek tarafından değil, devlet tarafından, burjuvazi tarafından, emperyalist-kapitalist sistemin efendileri tarafından da katlediliyor.

Kadınlar gerici tarafından katlediliyor; gerek AKP üzerinden gerekse yandaşları üzerinden susmak bilmeyen gerici ağızlar, her defasında bir cinayet, bir kirlilik getirmiştir. Neler dememişti ki ağızlarından salya akanlar... Tecavüze uğrayan kadınları suçlu ilan etmiş, 6 yaşındaki çocukların evlendirilmesine onay vermişlerdi. Trans cinayetlerine arka çıkmış, bir babanın kızına şehvet duymasının "normalliğinden" bahsetmişlerdi. Kirli bir aile yapısını kutsamaktan geri durmayanlar, Ensar Vakfı'na toz konurmayanlar birçok kadının katledilmesine,

tacize, tecavüze, şiddete maruz kalmasına çanak tuttular, çanak tutmaya da devam etmektedirler.

KADINLAR KATLEDİLİRKEN...

Kadınların cins olarak yaşadığı sorunlarını ve sonuçlarını çoğaltmak mümkündür. Ve yaşanan her toplumsal sorun sınıfsal bir sorundur.

Bugün tacizi, tecavüzü, şiddeti en yoğun şekilde yaşayanlar işçi ve emekçi kadınlardır. AKP iktidarı sürecinde kadın emeğinin sermayenin ihtiyacına göre şekillendirilmesini sağlayacak politikalar ayyuka çıktı. Kadınların yaşadığı sorunlara duyarlı olanların sunduğu çözümler ya da mücadele yöntemleri yaşanan sorunun sınıfsal boyutunu göz ardı etmekte, yok saymaktadır.

Kendisini fuhuşa zorlayan eşini öz savunma hakkını kullanarak öldüren Çilem Doğan cezaevinden çıktıktan sonra "Kirpiğimizin yere düşmemesi için mücadele edeceğiz" demişti.

Bizler biliyoruz ki yaşanan tüm sorunların kalıcı çözümü toplumsal olarak değişim ve dönüşümle, tüm kirliliği yaratan kapitalizmin yerle bir olup, emeğin ve yaşamın özgürleştiği sosyalizm ile mümkündür. Bugün yaşanan kadın cinayetleri de bu kirliliğin bir sonucudur. Peki bizler kadın cinayetlerini nasıl değerlendirmeliyiz, mücadele yöntemimiz ne olmalı?

(Devam edecek)

Susma, kabullenme, gericiliğe karşı direnişe!

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da bir emekçi kadın şort giydi diye otobüste saldırıya uğradı. Hemşire olan Ayşegül Terzi işten evine dönerken, saldırgan Abdullah Çakıroğlu'nun, "Bu kadınlar şeytan, uğursuzluk saçıyor" diyerek savurduğu yumrukların ve tekmelerin hedefi oldu.

Saldırganın savcılıkta verdiği ifade; "Vücutta açık gördüğüm yerlere tekme atarım. Giyimini beğenmediklerimi döverim. Devlet bunlara ceza vermiyor. Devlet bunları cezalandırmalı" dediği öğrenildi. Bu açıklama kendisinin serbest bırakılmasına yetti. Saldırganın güvendiği bir şeyler vardı belli ki. Zira "Arkadaşlar her şey kontrol altında. Sıkıntı yok gerekli izahatları yapacağım. Vandalların saldırısına uğradım. 20 tane solcu terörist bana saldırdı. Her şey İslam hukukuna göre oldu" diyebilmektedir. Saldırgan biliyor ki bu ülkede cezaları solcular alır. Bir de işin içine "İslam" vurgusunu eklediğinde tüm kapıların kendine açılacağını biliyor. Saldırganın sosyal medya profiline bakıldığında zaten niyeti ve zihniyeti ortaya çıkıyor. "Erdoğan gönüllüsü" olan saldırganın "Şeriatçı Mücadele" isimli bir sayfadan, "Açık gezen kadın karımdır" yazılı bir paylaşım yaptığı açığa çıkıyor.

Ancak ülkede ve yurtdışında gelişen tepkiler sonrasında saldırgan tekrar gözaltına alınarak tutuklandı. Bu sefer, "Halkı kin ve düşmanlığa teşvik etmek" suçlaması yapıldı. Kuşkusuz gelen tepkiler sonucu devlet böyle bir adım atmıştır.

Zira olayın sıcaklığı geçince en kısa sürede bırakılacağını tahmin etmek zor değildir. Geçmiş yargı örnekleri ile Türkiye'nin kötü sicili bu konuda sabittir.

Bu saldırı vesilesiyle bir kez daha gördük ki bir kadını şort giydi diye öldürseye dövmenin bu ülkede bir cezai karşılığı yok. Ve yine gördük ki ancak böylesi saldırılara karşı ses yükseltirlerse bir takım cezai önlemler alınabilir. Tıpkı Özgecan Aslan'ın katlinde olduğu gibi. Gelişen tepkiler sonucu katiller ceza almıştı. Zira çoğu durumda kadın katillerine "iyi hal" indirimleri sıklıkla uygulanmakta, kadına yönelik şiddet vakalarında "geçerli nedenler" bulunmaktadır. Kadınların bu ülkede şiddete uğramasının pek çok "geçerli nedeni" hazır bulunmaktadır. Kısa giymeseydi, oradan geçmeseydi, tek başına sokağa çıkmasaydı, yemeğe tuzu fazla katsaydı, tayt giymeseydi vs. vs. Bahsettiğimiz tüm bu bahanelerle bu ülkede kadınlar öldürüldü, tecavüze uğradı. Şimdi bir de buna şort giymeseydi eklenecek!

Ülkede dinsel gericilik giderek artıyor ve artan gericiliğin ilk hedefi kadınlar oluyor. Özellikle AKP gericiliği döneminde kadına yönelik şiddette rekor artışların olması bir tesadüf değildir. Hal böyleyken AKP'li kadın vekillerden ikiyüzlüce açıklamalar gelmektedir. Örneğin Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Betül Sayan Kaya, "Bakanlık olarak olayın ta-kipçisi olacağız" demektir. Kuşkusuz durumu kurtarmak, kendilerine yönelik

tepkilerin önüne geçmek için böylesi açıklamalar yapıyorlar. Yoksa onların nasıl bir zihniyete sahip oldukları, Ensar Vakfı'nda çocuklar tecavüze uğradığında ortaya serilmişti. O zaman başta Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı olmak üzere AKP'li vekiller, çocukları değil de Ensar Vakfı'nın imajını korumaya girişmişti. Bu tacizlere "bir kereden bir şey olmaz" diyen AKP zihniyetinin çeşitli tezahürlerini devletin her alanında görmekteyiz. Kadınları tecavüzcüsüyle evlendiren yargı kararlarından tutun da gericilerle müfredatlarıyla çocukları, gençleri zehirleyen eğitim kurumlarına, medyalarından hemen hemen her gün kusulan gericilerle mesajlara kadar pek çok örnek mevcuttur. Böylesi gericilik üreten bu düzende toplumsal çürüme ve kadına yönelik şiddet hızla artmaktadır. Özellikle kadınlar gericiliğin ve diğer saldırıların hedefi haline gelmektedir.

SES VER, DİREN!

Mevcut ataerkil-gerici kapitalist düzende işçi ve emekçi kadınlar ağır sömürüye maruz kalmak dışında, yaşam haklarına, temel hak ve özgürlüklerine yönelik böylesi saldırılarla yüz yüzedir. Gericiliğin giderek arttığı, şiddetin her yerde karşımıza çıktığı böylesi karanlık günlerde kadınların sesini daha fazla yükseltmesi için örgütlenmek acil bir ihtiyaçtır. Dayatılan gericilerle uygulamalara karşı durabilmenin başka bir yolu yoktur.

İEKK: Susma, kabullenme!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK), İstanbul'da belediye otobüsünde bir genç kadının şort giydi için saldırıya uğramasına ilişkin açıklama yaptı. İEKK'nın açıklaması şöyle:

"Susma, kabullenme! Sömürüye, şiddete, gericiliğe karşı direnişe!

Bilindiği gibi geçtiğimiz günlerde İstanbul'da bir hemşire işinden eve dönerken bir otobüste şort giydi diye, 'şeytansın, ömnelisin' naralarıyla saldırıya uğramıştı. Daha önce de tayt giydi için, تنها bir sokaktan geçtiği için ya da Özgecan Aslan'da olduğu gibi dolmuşta tek kaldığı için bu ülkede kadınlar öldürüldü, şiddete, tecavüze uğradı.

Ülkede dinsel gericilik giderek artıyor ve artan gericiliğin ilk hedefi kadınlar oluyor. Onların zihniyeti 'Açık gezen kadın karımdır' diyen zihniyettir. Bu zihniyet Ensar Vakfı'nda çocuklara tecavüz eden zihniyettir. Bu zihniyet çocukları değil de Ensar Vakfı'nın imajını koruyan AKP'li devlet bakanlarının, 'bir kereden bir şey olmaz' zihniyetidir. Bu zihniyet kadınları tecavüzcüsüyle evlendiren mahkemelerinin, gericilerle müfredatlarıyla çocukları, gençleri zehirleyen eğitim kurumlarının zihniyettir. Bu zihniyet bizleri sömüren, sırtımızdan geçinenlerin düzeninden besleniyor.

Giderek yoksullaştığımız, insanca yaşam koşullarından uzaklaştığımız böylesi bir düzende aynı zamanda gericilikle koyu bir karanlığa sürükleniyoruz. Ne evde, ne iş yerinde, ne sokakta ne de otobüste güvendeyiz. Saldırganların, katillerin, tecavüzcülerin korunup kollandığı bir düzen bu. Her geçen gün yeni örnekler görüyoruz ki; bu ülkede kadınların yaşam hakkı yok!

Peki, buna daha ne kadar izin vereceğiz? Ne kadar susacağız? Şiddete, tacizlere, tecavüzlere daha ne kadar sessiz kalacağız? Artık yeter diyorsak, şimdi direnişi büyütme zamanıdır.

Başta yaşam hakkımız olmak üzere temel hak ve özgürlüklerimiz için harekete geçelim. Susmayalım, izin vermeyelim! Sömürüye, şiddete, gericiliğe karşı örgütlenelim, direnişe geçelim!"

Güç ve eylem birlikleri üzerine

D. Yusuf

Sermaye devletinin sol harekete ve Kürt hareketine dönük saldırılarını yoğunlaştırdığı her dönem, güç ve eylem birliği girişim ve tartışmalarının da yoğunlaştığı dönemler olmuştur. 12 Eylül öncesi ve sonrası dönemde, cezaevlerinde, dışarıda ve de yurtdışında çeşitli adlar altında bu durumun pek çok örneğine tanık olunmuştur. Bir dönem İstanbul Bayrampaşa cezaevi merkezli olarak oluşturulan Cezaevi Koordinasyonu, 1993 yılında PKK'nin çağrısı ile yurtdışında kurulan Devrimci Demokratik Güç Birliği, yakın tarihlerde yine yurtdışında oluşturulan Avrupa Demokratik Güç Birliği bu örneklerin en akılda kalanlarıdır. Son olarak bunlara, yıl içinde kurulup ilan edilen Halkların Birleşik Devrim Hareketi örneği eklendi. Keza her seçim döneminde reformisti ve devrimcilik iddiası ile sol hareketin oluşturduğu bloklaşmalar, ki bu artık HDP ile bir partiye dönüştürülmüştür, bunları tamamlamaktadır.

15 Temmuz darbe girişimi ve sonrasında yaşanan gelişmeler hem Türkiye ve Kürdistan'da ve hem de yurtdışında daha geniş birliktelikleri ve tartışmaları gündemleştirmiştir. Deyim uygunsu benzer nitelikte girişim ve tartışmalara ek bir ivme kazandırmıştır.

GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİ NESNEL BİR İHTİYAÇTIR, ANCAK...

Güç ve eylem birlikleri siyasal mücadelenin seyrine etkide bulunmak için her zaman nesnel bir ihtiyaç ve gerekliliktir. Ancak, özellikle dinci-gerici AKP iktidarının 7 Haziran sonrası gündeme koyduğu, öncelikli hedefi Kürt halkına dönük, ama Türkiye'nin işçi, emekçi, ilerici ve devrimci hareketini de kapsayan topyekûn saldırılar dönemi gibi dönemlerde daha yakıcı bir ihtiyaç haline gelmektedir. Bu aynı şey, 15 Temmuz darbe girişimi ve sonrasında, üstelik daha ileri boyutlar kazandırılarak tırmandırılan saldırılar dönemi için de aynen geçerlidir. En çok böylesi dönem ve koşullarda bu ihtiyaçtan söz edilmesi ve sermaye devletinin topyekûn saldırılarına karşı birleşik mücadelenin gerekliliğinin dillendirilmesi de bundandır. Ki, bu yanlış değildir.

Sorun şudur; sözü edilen birliğin amacı ve hedefi nedir? Her birlik aynı zamanda bir siyasal mücadele platformu olduğuna göre, bu birliğin mücadele platformu ne olacaktır? Kurulu düzeni karşıya alan ve devrime hizmet eden, bu amaçla devrimci siyasal mücadeleyi geliştirmek gibi bir muradı olan bir birlik

olacak mıdır? Bu birlik devrimci güçlerin birliği mi olacaktır? Yoksa bu birlik, öteden beri, ama özellikle 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında sıkça ve yaygınca dillendirilen "AKP'ye karşı en geniş demokrasi güçlerinin birliği" türünden bir birlik mi olacaktır?

Hiç kuşkusuz, geçmişte Türkiye devrimci hareketinin çağrıcısı olup, oluşması için belli bir emek verdiği, PKK'nin de içinde yer aldığı devrimci güç ve eylem birliği örnekleri yaşandı. Bu dönem devrimci hareketin her şeye rağmen devrimcilik iddiasında bulunduğu, devrimci bir kimlik ve konuma sahip olup, az çok iddialı olduğu, en önemlisi de PKK'nin de henüz devrimi kategorik olarak gündeminden çıkartmadığı bir dönemdi. Komünistler olarak bu dönemde, cezaevlerinde ve yurtdışında gündeme getirilen ve oluşturulan güç ve eylem birliklerine her zaman ilgi gösterdik. Gerçekten emek verdik, özen gösterip, kurulmaları ve yaşatılmaları için fedakârlıklarda bulunduk.

Fakat bugün farklı bir dönemdeyiz ve bunların hiçbirinden eser kalmamıştır. Geline yerde PKK devrimci bir kimlik ve konuma sahip değildir. Devrimi kategorik olarak gündeminden çıkartmıştır. Kurulu düzeni aşan bir programı bulunmamaktadır. Köklü bir kimlik ve konum değişikliği yaşamış olup, anayasal-reformcu bir çizgiye kaymıştır. Kürt sorunu gibi ancak toplumsal bir devrimin çözebileceği bir soruna ilişkin çözümü de düzen içi anayasal-reformcu bir çözümdür. Tüm bunlar, doğal olarak onun siyasal mücadele platformunu da belirlemektedir. PKK'nin silahlı bir örgüt olması ve silahlı mücadele yürütüyor olması bu gerçekleri değiştirmemektedir. Zira, silahlı mücadele de eninde sonunda devleti anayasal-reformcu bir çözüme ikna ve razı etmenin aracıdır. PKK'yi "silahlı reformist" bir hareket kategorisinden kurtaramamaktadır. PKK programı da mücadele platformu da sosyal-demokrat bir program ve platformdur.

Gerçek şu ki, özellikle belli bir tarihten beridir, güç ve eylem birliği ve benzeri bloklaşma önerileri, bu çerçevedeki girişimlerin neredeyse tümü Kürt hareketinin çağrılarının sonucunda başlatılmakta, sahip olduğu güç ve imkanlardan da yararlanarak, tartışmaların çerçevesini onlar çizmekte, bloklaşma ve birliklerin sınırlarını, amaç ve hedeflerini onlar belirlemekte ve haliyle sonuca da onlar damgasını vurmaktadır. Kurulup dağılmaları ya da olduğu kadarıyla yaşamaları

da ha keza Kürt hareketine bağlı olmaktadır.

Dünün devrimci-sol hareketine gelince, geçmiş haliyle dahi ondan eser kalmamıştır. Zayıf, güçsüz ve deyim uygunsu mecalsizdir. Dolayısıyla, siyasal mücadelenin seyrine etki yapma şansı hiç ama hiç bulunmamaktadır. Küçük-burjuva devrimciliğinde de tutunamamış, ideolojik alanda yaşadığı çözülme ile küçük-burjuva reformizmine savrulmuştur. Devrim kategorik olarak onların da gündeminden düşmüştür. Onların programları da düzeni aşan programlar değildir. Nihayetinde, kapitalist Türkiye koşullarında onların programları da bir siyasal reform programıdır. Niyetleri ne olursa olsun, Kürt hareketinin damgasını vurduğu güç ve eylem birliklerinin eklentisi olmak dışında bir şansları da yoktur. Kimi itirazları gerçek yaşamda yok hükmündedir.

Tam da bu nedenlerle ki, nereden bakılırsa bakılsın, PKK'nin önderliği ve sürükleyiciliği koşullarında kurulan güç ve eylem birlikleri devrimci bir platforma sahip, düzeni karşısına alan, devrimci siyasal mücadeleyi geliştiren, bu çerçevede de devrime hizmet eden ve tüm bunların toplamı olarak devrimci bir eksene sahip güç ve eylem birlikleri değildir.

Bu birlikler ve blokların tümü de devrimci bir nitelik ve eksenden yoksun oldukları için, sınıf ve kitle hareketini daha ileri mevizlere taşımak şurada kalsın, devrimci birikimi düzenin çatlakları içine hapsetmek, bir diğer anlatımla heba etmek gibi olumsuz bir rol de oynamaktadırlar.

YAKICI VE YAŞAMSAL İHTİYAÇ, SINIF EKSENLİ DEVRİMCİ BİR ODAKTIR

Sermaye devletinin Türkiye işçi sınıfına ve Kürt halkına dönük topyekûn saldırılarının git gide daha acımasız boyutlar kazandığı günümüz koşullarında, düzene karşı devrim perspektifine oturan devrimci bir odaklaşma yaratmak yaşamsal bir öneme sahiptir.

Sorun genel bir mücadele birliği oluşturmaktan da ötedir. Bir başka ifade ile bu birlik ya da odaklaşma devrimci güçleri aşan bir niteliğe sahip olmalıdır. Yani sınıf ve emekçi kitleleri mücadelenin öznesi haline getiren, bu anlama gelmek üzere sınıf eksenine oturan bir odak olmalıdır.

Amaç ve hedef, sermaye devleti ve dinci-gerici iktidarın topyekûn saldırılarına karşı birleşik bir mücadele geliştirmek

ve büyütme, devrimci güçlerin ve yığınların direncini arttırmak, sınıf ve kitlelere güç ve moral vermek, kazanılmış hakları ve mevzileri korumak ve geliştirmek, saldırılara karşı güçlü bir set oluşturup, daha etkili çıkışlar yapmak ve en önemlisi de mücadeleyi düzenin icazet alanına hapsedip, devrimci birikimi çarçur eden reformizmin uğursuz çabalarını engellemek -ki bu da çok ama çok yaşamsal bir görev ve sorumluluktur- bu ancak sınıf eksenli bir güç ve eylem birliği aracılığı ile olabilir.

Sınıf eksenli devrimci bir odak sadece sınıf ve kitle hareketini geriye çeken, düzenin çatlaklarında politika yapan reformizmin uğursuz çabalarına set oluşturmakla kalmaz, yanı sıra sürekli geriye giden, güç ve kan kaybeden, geçmiş devrimci kimlik ve konumunu yitiren, git gide iddiasızlaşan, güçsüzlük ve yenilgi ruh haliyle Kürt hareketinin eklentisi haline gelen dünyanın devrimci hareketlerinin bu kuyrukçu sürüklenişlerine de set çeker.

Bugün Kürt hareketi Türkiyeli işçi ve emekçiler cephesinden gerçek bir yalnızlığı ve anlamlı bir destekten yoksunluğu yaşıyorsa eğer, bu, toplumun ezilen tüm kesimlerini kendi etrafında birleştirme yeteneğine sahip sınıfın, yani işçi sınıfının önderliğinden, aynı anlama gelmek üzere, devrimci bir sınıf hareketinden yoksun bulunduğu içindir. Böyle bir eksen yaratılırsa eğer Kürt hareketi ve halkı bu yalnızlıktan kurtulacağı, gerçek ve anlamlı bir desteğe kavuşacağı gibi, bundan da önemli olarak ona yeni kanallar açılacaktır. Stratejik zafiyet içinde yaşadığı kısır döngüden, açmazlara hapsolmaktan kurtulacaktır.

Bu böyleyse eğer; yılmadan yorulmadan liberal-reformist basınca tok bir biçimde direnmek, bağımsız devrimci sınıf programında ısrar etmek, ilkesiz birliklerden uzak durmak, reformizme karşı etkili ve kararlı bir mücadele vermek ve "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" şiarına hayatiyet kazandırmak sınıf devrimcilerinin önündeki güncel sorumluluklardır. Devrimimizin geleceği bu görev ve sorumluluğun layıkıyla yerine getirilmesine bağlıdır.

NATO yetmedi, şimdi de Avrupa Ordusu gündemde

Avrupa Birliği (AB) üyesi emperyalist devletler geçtiğimiz hafta içinde çeşitli toplantılar gerçekleştirdiler. Toplantılardan yansıdığı kadarıyla birlik üyesi ülkelerin yaşadığı çok yönlü sorunlar yeni ittifak arayışları ve taraflaşmaları gündeme getirmiş bulunuyor. İngiltere'nin AB'nin dışına çıkması ve bu yönlü tartışmalar; arayış ve saflaşmaları daha da tetiklemiş görünüyor.

Geçen haftalarda yapılan toplantılarda, Yunanistan başta olmak üzere AB'nin güney kanadını oluşturan ülkeleri iflasın eşiğine getiren kemer sıkma paketleri ve ortaya çıkan sorun alanları da konuşuldu. Ancak esas olarak ortak bir güvenlik ve dış politika belirleme ihtiyacı, özellikle Yunanistan, İtalya ve Almanya'nın başını ağrıtan mülteci sorunu, yine Almanya'da AfD, Fransa'da Ulusal Cephe gibi ırkçı-faşist partilerin seçim başarıları vb. konular ele alındı. Öne çıkan bir gündem de mülteci sorunu ile ilişkili olarak ortak bir Avrupa ordusunun kurulması idi. Bu konuyu yeniden gündeme taşıyan ise Avrupa Komisyonu Başkanı Jean Claude Juncker oldu.

J.C. Juncker Avrupa ordusu önerisini, "Böyle bir ordu ortak bir dış politika ve güvenlik politikası oluşturmamızı ve Avrupa'nın dünyada daha çok sorumluluk almasına olanak tanır" şeklinde gerek-

çelendirdi. Avrupa ordusu önerisi daha önce de yapılmıştı ve yoğun tepkiler üzerine geri çekilmişti. Daha doğrusu bir başka zamana ertelenmişti. Şimdi yine nabız yoklanıyor.

İngiltere öneriyi peşinen reddetti. Bunun gereksiz olduğunu ve her şeyden önce NATO'yu sabote etmek anlamına geldiğini belirtti. AB'nin merkez ülkesi olan Fransa da Avrupa ordusu tarftarı değil. Polonya, Çek Cumhuriyeti, Macaristan ve Baltık ülkeleri de öneriye karşı çıkıyorlar. Avrupa'nın güney kanadındaki ülkeler ise bunun getireceği ek mali külfeti karşılayamayacaklarını ileri sürerek öneriye soğuk bakıyorlar.

Juncker'in önerisine aktif biçimde Alman emperyalizmi destek sundu. Bu öneriyi desteklediğini ilk açıklayan ise başbakan Angela Merkel oldu. Almanya Savunma Bakanı Ursula von der Leyen öneriyi desteklemek için fazla gecikmedi. Leyen AB ülkeleri arasında giderek artan askeri işbirliğine dikkat çekerek "Avrupalılar olarak geleceğimiz, elbet bir

gün Avrupa ordusu olacak" dedi.

Koalisyon ortağı Sosyal Demokrat Parti (SPD) de öneriyi olumlu karşıladı.

Federal Meclis Savunma Komisyonu Başkanı Hans-Peter Bartels "Eğer ortak bir Avrupa ordusu kurulabilirsek ya da Avrupa savunma yapısını daha da iyileştirebilirsek, ki bunlar adım adım olacak işler, o zaman bu yapı, NATO'nun Avrupa ayağı olacaktır" dedi. Alman Yeşiller Partisi ise Avrupa ordusuna karşı çıktı.

Dünya ticaretinde başa güreşen, başta kriz bölgeleri olmak üzere, dünyanın çok sayıda ülkesinde asker bulunduran, hummalı biçimde yeni bir emperyalist savaşa hazırlanan ve Avrupa Ordusu önerisini yapan esas güç Alman emperyalizmidir.

AVRUPA ORDUSU YENİ BİR SAVAŞ AYGITI OLACAKTIR

AB, tüm tartışma ve ortaya çıkan sorun alanlarına rağmen hala daha önemli bir emperyalist merkez olma özelliğini koruyor. Keza, dünya siyasetinde ve diplomasi alanında hatırı sayılır bir ağırlığı var. Şimdi bu konumunu askeri alana da sıçratmak istemektedir. NATO'yu reddetmiyor, ancak yeterli de bulmuyor. Ortak dış politika ve güvenlik politikası gerekçesinin arkasına sığınarak ve NA-

TO'nun Avrupa ayağı olacaktır söylemi ile Avrupa ordusunu gündeme taşıması da bunun bir ifadesi. Gerçek amaçları ise uluslararası rekabet ve hegemonya mücadelesinde daha etkin bir konum elde etmek. Zira günümüz dünyasında emperyalist güçler hummalı biçimde silahlanmakta ve savaşa hazırlanmaktadır. Avrupa ordusu işte bu çerçevede bir yere oturmaktadır. Söz konusu olan ikinci bir NATO'dur. Yeni bir saldırganlık, savaş ve iç savaş aygıtıdır.

Bunun kolay olmayacağı ise açık. Zira AB üyesi emperyalist merkezler bu konuda henüz bir ortaklık sağlamış görünmüyor. Zira farklı çıkarlara sahip, birbiri ile çatışmalı olan devletlerin ortak bir dış politika ve güvenlik politikası oluşturma şansları sıfıra yakın bir ihtimaldir.

Lakin tartışmasız bir gerçek daha var. AB demek, Almanya demektir. Almanya Avrupa'nın sadece merkez ülkesi değil, AB'nin hegemon gücüdür. Dünya ticaretinde başa güreşen, başta kriz bölgeleri olmak üzere, dünyanın çok sayıda ülkesinde asker bulunduran, hummalı biçimde yeni bir emperyalist savaşa hazırlanan ve Avrupa Ordusu önerisini yapan esas güç Alman emperyalizmidir. Gelişmelerin seyri içerisinde böylesi bir ordu kurulursa eğer, gerçekte Alman emperyalizminin hizmetinde bir ordu olacaktır.

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri...

ARJANTİN'DE GENEL GREVİN AYAK SESLERİ

Arjantin'de Macri hükümetinin neoliberal politikalarına karşı direnen, ülkenin en büyük iki sendikası greve hazırlanıyor. CGT sendikası Ekim ayında tarihi bir genel grev örgütleyecek.

İkinci büyük sendika CTA ise "Ulusal marş" şiarı ile hükümetin tasarruf politikalarına ve neoliberal uygulamalara karşı 2 Eylül'de kitlesel bir gösteri düzenlemişti. "Ulusal marş" ilk kez 1994 yılında dönemin hükümeti ve onun liberal çizgisine karşı örgütlenmişti.

İşçi ve emekçiler arasında hükümetin ekonomi ve iş politikalarına karşı uzun süredir huzursuzluk sürüyor. Macri yönetimi ve Ağustos ayında seçilen CGT başkanı arasında güvencesiz iş, kaçak çalışma ve işsizlik konuları başta olmak üzere pek çok konuda gerilim yaşanıyor. CTA sendikasında da benzer tepkiler büyüyor.

İşten atma saldırılarına karşı iki büyük sendika Nisan ayında kitlesel bir gösteri düzenlemişti. Grev fazla kazanım getirmedi. Bunun için CGT sendikası tarihi bir genel grev için kolları sıvadı. Kamu çalışanları sendikası ATE'ye de greve katılma çağrısı yapıldı.

Grev ile ilgili ayrıntılı bilgilerin, CGT sendikası yönetimi ile 124 branştan temsilcinin katılacağı 23 Eylül'deki toplantıdan sonra açıklanacağı belirtildi.

BREZİLYA'DA SENDİKALAR GENEL GREVE

Brezilya'da sendikalar Temer hükümetinin işçi haklarında sınırlamalara git-

mek için planladığı reformlara karşı 22 ve 29 Eylül tarihlerinde ülke genelinde grev, protesto ve gösteriler için çağrıda bulundu. CUT sendikası tüm iş kollarındaki işçileri 22 Eylül'de iş bırakmaya çağırıyor. 29 Eylül'de metal işçileri sendikası, hükümetin çalışma yasasında yapmayı planladığı değişikliklere karşı iş bırakacak, alanlara çıkacak.

Sendikalar bu grev ve gösteriler ile genel grevin ayaklarını oluşturmayı planlıyor.

Hükümet "reformlar" ile çalışma saatlerinin haftalık 48 saate yükseltilmesini, günde 12 saat çalışmayı olanaklı kılıyor. Sendikalar günde 12 saat çalışmanın kölelik koşullarına geri dönüş olduğunu söyleyerek karşı çıkıyor.

Yasada yapılacak değişikliklerden biri de şu an 57,7 olan emeklilik yaşının yükseltilmesi. Buna göre kadınlar 60, erkekler ise 65 yaşında emekli olabilecek. Ayrıca 2003-2011 yılları arasında iktidarda bulunan Lula da Silva döneminde yüzde 200 artan asgari ücrette de kısıtlamaya gidilecek.

Sadece işçi haklarında değil, sağlık ve eğitime ayrılan bütçede de kısıtlamaya gidileceği açıklandı.

Sendikalar ve sosyal hareketler Lula hükümeti döneminde sosyal politikalarda ulaşılan düzeyin Temer hükümeti ile rafa kaldırılacağını savunuyorlar.

TTIP VE CETA'YA KARŞI EYLEMLER ARTIYOR

Avrupa'da işçi ve emekçiler emperyalist tekellerin soygun ve yağma politikalarına ve onların serbest ticaret anlaşması TTIP ve CETA'ya karşı sokağa çıkararak eylemlerini arttırıyor.

17 Eylül'de Almanya'nın 7 kentinde sokağa çıkan 320 bin işçi ve emekçi Kanada ve ABD ile AB arasında yapılacak anlaşmaları protesto etti. Çağrısı sendikaların yanı sıra Yeşiller, Sol Parti, çok sayıda çevre örgütü, küreselleşme karşıtı ATTAC gibi 30'dan fazla örgüt ve inisiyatif yapmıştı.

Transatlantik Serbest Ticaret ve Ya-

tırım Ortaklığı (TTIP) ve AB ile Kanada arasında Ocak ayında imzalanması beklenen Kapsamlı Ekonomik ve Ticaret Anlaşması'na (CETA) karşı sokağa çıkan yüz binlerce işçi ve emekçi, bu anlaşmaların işsizlik ile sağlık ve güvenlik alanında tehlike yaratacağından, Avrupa pazarında standartların altını oyacağından, işçi haklarını ve standartlarını dağıtacağından endişe duyuyor.

Yüz binlerce emekçinin bu tepkisinden iki gün sonra, Wolfsburg'da toplanan SPD Danışma Meclisi, CETA antlaşmasının imzalanmasına onay verdi. Böylece, Federal Hükümet'in CETA antlaşmasını imzalamasının önünde bir engel kalmadı. Merkel'in partisi Hristiyan Demokrat Birlik (CDU) ise zaten antlaşmanın imzalanmasından yana. AB ile Kanada arasında yapılacak antlaşmanın 27-28 Ekim'de imzalanması planlanıyor. Böylece, ABD tekelleri de Kanada üzerinden dolaylı olarak AB ile serbest ticaret yapabilecekler.

Avusturya'da Sosyal Demokrat Parti (SPÖ) üyeleri arasında yapılan oylamaya katılanların yüzde 90'ı AB ile Kanada arasında antlaşmanın imzalanmasına karşı çıktı. Avusturya Halk Partisi (ÖVP) ise antlaşmanın imzalanmasını istiyor.

Şimdi de Belçika'da işçi ve emekçiler TTIP ve CETA'yı protesto için alanlara çıkmaya hazırlanıyor

HİNDİSTAN'DA GREV VE DİRENİŞLER SÜRÜYOR

Hindistan'da Eylül ayının başında yaşanan genel grevin ardından grev ve direnişler sürüyor. Renault işçilerinin açlık grevinin yanı sıra Tapukara'daki Honda Motor işletmelerinde de kitlesel işten atmalara karşı süresiz açlık grevi başladı.

SUUDİ ARABİSTAN'DA SAĞLIK EMEKÇİLERİNDEN GREV

Suudi Arabistan'da al-Chubar kentinde bulunan Saad Specialist Hospital özel hastanesinde çalışan 200 sağlık emekçisi 4 aydır alamadıkları aylıklarının ödenmesi için greve gitti. Grev kurban bayramının bitmesinden sonra Pazartesi günü başladı. Doktorlar ve hasta bakıcılar da greve katıldılar. Hastanede acil servisin dışında hizmet verilmiyor.

IRAK-KERBELA'DA GÖSTERİ

Geçtiğimiz hafta sonu Irak'ın Kerbela şehrinde gündelikçi ve taşeron işçileri 5 aydır alamadıkları aylıklarının ödenmesi ve kalıcı sözleşme talepleriyle gösteri

düzenlediler. Kentte 1000 kadar işçi bu koşullarda çalışıyor.

AVUSTURALYA'DA MADENCİLERİN GREVİ 4. HAFTASINDA

Avustralya'da Queensland Bowen kömür havzasında Alman Creek madeninde çalışan madencilerin grevleri 4. haftasına girdi. Madencilerin yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları için yeni bir toplu sözleşme taleplerini yükselterek başlattıkları grev, grev kırıcılarına rağmen bastırılmadı.

Madenciler Şili'deki Los Broncos bakır madeninde grevde bulunan 1.700 grevci işçiye bir de dayanışma mesajı gönderdi. Güney Afrika Anglo-Amerikan grubuna ait her iki madende de işçiler benzer saldırılarla karşı karşıya.

İNGİLTERE'DE TERSANEDE KENDİLİĞİNDEN İŞ BIRAKMA EYLEMİ

Galler amiral gemisi HMS Prens ve HMS Queen Elizabeth'te yaklaşık 300 tersane elektrikçisi 12 Eylül günü iş bıraktı. Şu anda her iki uçak gemisi Rosyth İskoç Babcock tersanesinde tamamlanıyor. Grevciler 67 yaşındaki bir meslektaşlarının tersanede çalışmaya devam etmesini talep ediyorlar. Arkadaşları iki yıl önce bir yönetici ile bir tartışma sonrasında Babcock tarafından kara listeye alınmıştı. 67 yaşındaki işçi başka bir yabancı firma aracılığı ile yeniden tersanede işe başlamıştı. Babcock ise onun çalışmasını engellemek istiyordu.

KADINLAR GEMİ İLE GAZZE'YE YOLA ÇIKTI

Tıbbi malzeme yüklü iki gemi 14 Eylül günü Barcelona'dan Gazze'ye yola çıktı. Gazze ablukasına karşı kadınlar, Filistinlilere yardım götürüyor. Bir geminin teknik sorun nedeniyle geri döndüğü belirtilirken diğer gemideki kadınlar, Filistinli kadınların direniş ruhunu selamlayarak Gazze'de, Batı Şeria'da ve sürgünde bulunan ve bağımsızlık için mücadelenin merkezinde rol alan kadınlarla dayanışmayı yükseltmeyi amaçlıyor.

İsrail askerleri Filistinlileri katletmeye devam ediyor

Siyonist rejimin Filistin halkına yönelik devlet terörü sürüyor. **16 Eylül** günü Kudüs ve Batı Yaka'da saldırı girişiminde bulunduğu iddiasıyla üç kişiye ateş açıldı. Vurulan üç kişiden ikisi hayatını kaybetti.

Batı Yaka'nın El-Halil şehrindeki işgalcilerin Kiryat Arba yerleşim yeri yakınlarında, araçlı eylem yaptıkları iddia edilen iki kişiye askerler tarafından ateş açıldı. Aracın İsrail askerleri üzerine sürüldüğü iddia edilirken askerlerin açtığı ateş sonucu araçta bulunan bir erkek öldürüldü. Araçta bulunan ve yaralanan diğer kişinin kadın olduğu belirtilirken vurulanların kimliklerine dair bilgi verilmedi.

Kudüs'te ise El-Amud kapısında bıçaklı eylem girişiminde bulunduğu iddia edilen 20 yaşlarındaki bir genç öldürüldü. Üzerinde Ürdün pasaportu bulunan gencin ateş açılarak katledildiği bildirildi. İşgalci askerlerin daha sonra da Kudüs'ün

El-Esbat kapısındakilere saldırarak Eski Belde semti girişini kapattığı kaydedildi.

Diğer yandan El-Halil'in Beyt Ula köyüne düzenlenen baskında İsrail askeri tarafından vurulup yaralanan 30 yaşındaki Muhammed el-Sarrahin de yaşamını yitirdi.

17 Eylül sabah saatlerinde "bıçaklı eylem" yaptığı bahanesiyle bir Filistinli, işgalci askerler tarafından öldürüldü. İsrail kaynakları, Filistinli bir gencin, Batı Yaka'nın El-Halil kentindeki Tel Er-Rumeyde Mahallesi'nde bulunan "güvenlik" noktasındaki askerlere yönelik bıçaklı eylemde bulunduğunu ileri sürdü. Eylemi bahane eden İsrail askerlerinin ateş açarak genci vurduğu belirtildi.

20 Eylül günü Batı Şeria'daki El Halil kentinde 16 yaşındaki bir genç, kontrol noktasındaki İsrail askerlerine yönelik bıçaklama eylemi gerçekleştirdi. İşgal

askerlerinden birine yaklaştıktan sonra eylemi gerçekleştiren genç, askerin bıçak darbesini savurmasının ardından ikinci askere yöneldi.

Bu sırada diğer askerler ateş açarak

genci öldürdü.

Filistinli genç, Şubat ayından beri bıçaklı eylemde bulunurken İsrail askerleri tarafından öldürülen dokuzuncu kişi oldu.

Göçmen kampı açık hapishaneye çevriliyor

Fransa, ülkenin kuzeyinde bulunan ve İngiltere'yle bağlantı noktası olan Calais Limanı girişine duvar örmeye başladı. Duvar örülmesinin gerekçesinin ise, göçmenlerin İngiltere'ye giden araçlara gizlice binmesini engellemek olduğu belirtildi.

Fransa ve İngiltere'nin Nisan ayında yaptığı anlaşma çerçevesinde örülen duvarın uzunluğu 1 kilometre, yüksekliği ise 4 metre olacak. Konuyla ilgili açıklama yapan Calais Valiliği, duvarın inşasının yıl sonuna kadar tamamlanmış olacağını belirtti. Duvar inşası için gerekli tüm masrafları İngiltere tarafından ödendiği bildirildi.

2,7 milyon Euro'ya mal olacak duvar, yaklaşık 10 bin göçmenin yaşadığı kampın hemen yanında bulunuyor. Liman girişinden itibaren otoyola sağlı sollu örülecek duvar ile daha önce çekilen tel örgüler de güçlendirilmiş olacak. Birçok giriş noktası ile otoyola erişimin sağlanacağı duvar boyunca ışıklandırma bulunacak ve 24 saat kameralarla yola giriş ve çıkışlar gözetlenecek.

Calais Limanı, daha önce de Fransa ve İngiltere arasında gerginliklere yol açmış, İngiltere'nin AB'den ayrılma kararı sonrasında Fransa liman kapılarını göçmenlere açabileceğini belirtmişti.

ABD'de hapishane direnişi

ABD'de 24 eyaletteki hapishanede 20 binin üzerindeki tutuklunun 9 Eylül'de başladıkları direniş devam ediyor. Yaklaşık 50 hapishanede başlayan direnişin temel talebi, ücretsiz mahkum çalıştırmaya son verilmesi. Mahkumların silah, maden, iç çamaşırı gibi sektörlerde ücretsiz çalıştırıldığı, ABD Anayasası'nın 13. maddesiyle bu ücretsiz sömürünün yasallaştırıldığı belirtiliyor.

Amerika'daki medya tekellerinin haberini dahi yapmadığı direnişin talepleri arasında hapishane koşullarının iyileştirilmesi ve eğitim olanaklarının artırılması

da yer alıyor.

Hapsedilmiş İşçiler Örgütlenme Komitesi (IWOC) tarafından yapılan açıklamada Komite, hapishane direnişlerini merkezileştirmeyi ve Amerikan hapishane sisteminin görmezden gelemediği bir büyüklüğe ulaştırmak istediklerini kaydediyor.

Daily Mail'e konuşan eski mahkum Kenneth Glasgow, "Dışarıdaki insanlar neler olup bittiğinin farkında değil. Bunun kölelik olduğunu, köleliğin hâlâ devam ettiğini bilmiyorlar" şeklinde açıklama yaptı.

45 YIL SONRA AYNI GÜN İSYAN

9 Eylül 1971 tarihinde, New York'taki Attica Hapishanesi'nde başlatılan isyan da, siyasi haklar, daha iyi hapishane koşulları ve mahkumların köleleştirilmesine karşı başlatılmıştı.

1300 mahkumun başlattığı isyan, 13 Eylül günü devletin büyük bir katliamıyla sonlandırıldı.

Kanlı saldırı sonucunda 33 mahkum katledilirken kolluk güçlerinden de 10 kişi ölmüştü.

Tarihin ilk uluslararası işçi örgütü

1. Enternasyonal 152 yaşında!

İşçi sınıfının ilk uluslararası örgütü olma onurunu taşıyan 1. Enternasyonal, Uluslararası İşçi Derneği (Birliği adıyla da bilinmektedir) adı ile Londra'da 28 Eylül 1864'te ilan edilmişti. 1. Enternasyonal'in ilanının öncesinde Avrupa 18. yüzyılın ortalarından itibaren kaynayan bir kazana dönüşmüştü adeta. Burjuva devrimlerinin etkisini gösterdiği bu dönemde işçi sınıfı da mücadele sahnesine çıkmıştı.

18. yüzyılın sonlarına gelindiğinde Avrupa'nın pek çok ülkesinde sosyalistlerin, sosyal-demokratların, anarşistlerin etkisiyle işçi dernekleri, komünist birlikler, yazışma grupları vb. isimlerle örgütlülükler oluşturuluyor, gazeteler çıkartılıyordu. Bu örgütlülüklerde tüm ülkelerdeki ezilenlerin dayanışması ve birleşmesi düşünceleri öne çıkmaya başlamıştı. Bunlardan en çok bilinenlerinden birisi de Marx ve Engels'in öncülüğünde Alman işçi ve zanaatkarların oluşturduğu, Kasım 1847'de kurulan Komünistler Birliği'ydü. İleride 1. Enternasyonal'in de temel bakış açısını ortaya koyacak olan Komünist Manifesto ise Komünistler Birliği adına Marx ve Engels tarafından Şubat 1848'de hazırlanmıştı.

Tam da Komünist Manifesto'nun kaleme alındığı tarihlerde başta Fransa, Almanya, İtalya, Macaristan, Polonya olmak üzere Avrupa 1848 devrimleri ile sarsılıyordu. Ancak "kendisi için sınıf" olarak mücadele sahnesine çıkmayı başaramayan işçi sınıfı 1848 devrimlerinde yenilgiye uğrayacaktı. 1848 yenilgisinin ardından sistem kendisini toparlasa da 1857-58'de yaşanan bunalım işçi sınıfını tekrar mücadele sahnesine çıkartıyor, başta İngiltere olmak üzere pek çok yerde grevler düzenleniyordu. 1. Enternasyonal'in kuruluşu da İngiliz işçi önderlerinin girişimi ile oldu.

Aralarında Marx ve Engels'in de olduğu 1. Enternasyonal Marksistlerin dışında Proudhoncu Fransız anarşistleri, Trade Unioncu (sendikalist) İngilizleri, Mazzinici İtalyan cumhuriyetçileri de barındırıyordu. Ancak 1. Enternasyonal'in temel ideolojik tartışması Marx ve Bakunin şahsında öne çıkan Marksistler ve anarşistler arasında yaşanıyor. 5 Ekim 1864'te Genel Konsey'in seçilmesinin ardından Enternasyonal'in ilkelerinin belirlenmesi için seçilen alt komisyonda Marx da bulunmaktaydı. İlkinin Mazzini'nin, ikincisini ise ütöpic sosyalist Owenci John Weston'ın hazırladığı tüzük önerilerinin ardından Marx'ın hazırladığı 10 maddelik öneri önce Eylül 1866'da Cenevre'de

yapılan konferansta onaylandı, 1871'de gerçekleşen Londra konferansında da tüzük halini aldı. Böylece farklı siyasal akımların bulunduğu Enternasyonal'de Marx ve Engels'in çabaları ile bilimsel sosyalizm olan Marksizm Enternasyonal'e hakim olmuştu. Nitekim 1872'de gerçekleşen Lahey konferansında da Bakunin Enternasyonal'den ihraç edildi. 1. Enternasyonal'in tüzük maddeleri ise şu şekildeydi:

"Enternasyonal;

-İşçi sınıfının kurtuluşunun işçi sınıfının kendi eseri olması gerektiğini;

-İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin sınıfsal ayrıcalıklar ve tekeller uğruna değil, eşit haklar ve görevler ve her türlü sınıf egemenliğinin kaldırılması uğruna mücadele demek olduğunu;

-Bütün biçimler içerisindeki köleliğin, her türlü toplumsal sefaletin, zihinsel çöküşün ve siyasal bağımlılığın temelinde, çalışanların, iş araçlarını, yani yaşam kaynaklarını tekelinde bulunduranların iktisadi boyunduruğu altına girmelerinin yattığını;

-İşçi sınıfının iktisadi kurtuluşunun, bu nedenle, her siyasal hareketin, bir araç olarak, tabii olması gereken amaç olduğunu;

-Bu büyük amacı hedefleyen bütün çabaların, her ülkedeki emeğin farklı bölümleri arasında dayanışmanın eksik oluşu ve değişik ülkelerin işçi sınıfları arasında kardeşçe bir birlik bağının bulunmayışı yüzünden, bugüne dek başarısız kaldığını;

-Emeğin kurtuluşunun ne yerel ve ne de ulusal bir sorun olmayıp, modern toplumu içeren bütün ülkeleri kucaklayan ve çözümünü en ileri ülkelerin pratik ve teorik

işbirliğine dayanan toplumsal bir sorun olduğunu;

-İşçi sınıfı hareketinin Avrupa'nın en sanayileşmiş ülkelerinde bugünkü yenden canlanışının, yeni umutlar doğurmakla birlikte, eski hatalara yeniden düşülmesine karşı ciddi bir uyarı olduğunu ve birbirlerinden hâlâ kopuk olan hareketlerin derhal birleştirilmesini gerektirdiğini göz önünde bulundurarak, bu nedenlerle kurulmuş bulunan Uluslararası İşçi Birliği:

-Bütün derneklerin ve bunlara dahil olan bireylerin, renk, inanç ya da milliyetlerine bakmaksızın, hakikati, adaleti ve ahlaki birbirlerine karşı davranışlarının temeli olarak kabul edeceklerini;

-Görevin olmadığı yerde hakkın, hakkın olmadığı yerde görevin bulunamayacağını kabul ettiğini ilan eder."

1. Enternasyonal 1870'de başlayan Fransa-Prusya savaşında Brüksel konferansında ortaya konan işçi sınıfının burjuvazinin savaşında taraf olmaması gerektiği ilkesine uyulmaması ve 1871'de yaşanan Paris Komünü yenilgisinden sonra birlik içerisinde süregelen tartışmaların ardından 1876 yılında kendisini feshetti. En güçlü olduğu dönemde 1.2 milyon üyeye ulaşan 1. Enternasyonal gerek Marksizm'in Avrupa'da yaygınlaşması gerekse de işçi sınıfının ilk enternasyonal birliğinin oluşturulması açısından önemli bir yerde durmaktadır.

Kaynak:

- Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi, 1. Cilt, 9. Bölüm, S. 268-293

- https://tr.wikipedia.org/wiki/Birinci_Enternasyonal

Enternasyonal marşı

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hincımız volkan
Kavgamız ölüm-dirim kavgası

Yıkılım bu köhne düzeni
Biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra her şey bizim.

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonal'le kurtulur insanlık

Tanrı, patron, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonal'le kurtulur insanlık

Hem fabrikalar, hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Asalıklara tanımamız hak
Her şey emeğin olmalı

Cellatların döktüğü kan
Bir gün onları boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonal'le kurtulur insanlık.

Suat Derviş ve Fosforlu Cevriye

Suat Derviş, Fosforlu Cevriye adlı romanı 1940'lı yılların başında kaleme almıştır. Roman ilk olarak parça parça dönemin ilerici edebiyat dergilerinde yayınlanmıştır. Kitap olarak baskısı Türkiye'den önce Sovyetler Birliği, Bulgaristan ve çeşitli Avrupa ülkelerinde yapılmıştır. Türkiye'de ilk olarak 1968 yılında basılabilmiştir.

Fosforlu Cevriye ismiyle Yeşilçam'da birçok film çekildi. Birçoğumuz Fosforlu Cevriye'yi bu filmlerden tanırız. Ancak çekilen filmlerin romanda anlatılan konuyla alakası yoktur. Sadece Suat Derviş'in eserinden esinlenmişlerdir.

Suat Derviş, romanında 1940'lı yılların Türkiye'sini sosyo-ekonomik, kültürel ve toplumsal yanlarıyla ele almaktadır. Derviş, sokaklarda yaşamak zorunda kalanların, dönemin ilerici aydınlarının, ötekileştirilenlerin dünyalarını eserinde toplumcu gerçekçi bir dille anlatmıştır. Onun romanında sevgi, hayat kavgası, fedakarlık, umut, samimiyet -insana dair ne varsa bulabilirsiniz.

SUAT DERVİŞ KİMDİR?

Suat Derviş, Osmanlı'nın sön dönemlerinin ve Türkiye'nin ilk kadın gazetecilerindedir. Varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Gençlik yıllarında dönemin ilerici aydın ve yazarlarıyla tanışır. Nazım Hikmet'le çocukluk arkadaşıdır. Dönemin gazetelerinde yazarlık yapar. Sovyetler Birliği'ni öven ve kadın

haklarını işleyen yazılar yazdığı için gericiiler tarafından "kıpkızıl bir komünist" denilerek hedef haline getirilir ve gazetelerde iş bulamaz. TKP çizgisinde yayın yapan çeşitli edebiyat dergilerinde farklı isimlerle yazar. Türkiye'de günlük bir gazetede kadın sayfası hazırlayan ilk gazetecidir. Yazıları ve düşüncelerinden dolayı defalarca hakkında soruşturma açılır, hapse girer. Suat Derviş toplumcu gerçekçi çok sayıda eserin altına imza atmıştır...

Fosforlu Cevriye adlı eserde bir sokak kadınının hikâyesi anlatılır. Köprü altlarında çocukluğu geçen Cevriye bütün zorluklara rağmen hayatta kalma mücadelesi verir. Bedenini satarak hayatını sürdürmek zorunda bırakılır.

Çocukluğunda ve gençliğinde pek çok zorlukla karşılaşan Cevriye bir gün hastaneden çıkar. Ateşlenir ve yürüyecek halde değildir. Kendini toparlamak için bir tekneye uzanır. Yarı baygın ateşler içindeki Cevriye'yi, daha sonra tutkuyla bağlanacağı tekne sahibi bulur. Tekne sahibi, hakkında idam cezası verilmiş TKP üyesi bir aydındır. Her şeye rağmen siyasal faaliyetlerini sürdürmektedir. Aranıyor olmasına rağmen bütün riskleri göze alarak hasta kadını gizlendiği yere götürür ve iyileşmesi için çaba sarf eder. Kendisine yardımcı olan kişinin ona faydalanılacak bir mal gözüyle bakmaması Cevriye'yi etkilemiştir. İlk defa biri kendisine kadın/insan muamelesi yapmıştır.

Şimdiye kadar tanıdığı bütün erkekler ondan faydalanmak istemiştir. Bu kişi ise elini dahi sürmemiştir. Dünyada böyle insanların olması Cevriye'yi şaşkına çevirmiştir. Kendisine bir insan, bir kadın muamelesi yapan kişiye saygı duymaya başlar, aşık olur. Aslında Cevriye'nin aşık olduğu gizemli kişinin şahsında cisimleşmiş insanı insan yapan değerlerdir.

Hikaye, Cevriye'nin yaşadığı değişim, ispiyoncu olmaktansa hapse düşmeyi göze alması, sürgünden kaçıışı, aşık olduğu insana ulaşma girişimleriyle devam ediyor. Cevriye'nin, hapse düşmüş olan sevdiği adamın kimliğinin açığa çıkarması uğruna çabalarırken yaşadığı trajik son ise ünlü türküdeki dörtlükle noktalanıyor:

*"Denizlerin kumuyum
Balıkların puluyum
Aç koynunu ben geldim
Ben de Allah kuluyum."*

Suat Derviş ötekileştirilmiş, hayatı boyunca bedeninden faydalanılan bir mal olarak görülmüş yaşadığı ve öğrendiğinden başka bir hayatın, dünyanın olmayacağına inanmış bir sokak kadının değişimini gerçekçi bir biçimde romanında işlemiştir.

Fosforlu Cevriye kapitalist toplumun yarattığı bütün kirli ve yoz ilişkilere farklı bir pencereden bakan önemli ve okumaya değer bir eserdir.

E. DUMAN

Sömürü düzeninin bir diğer kolu: Aksaray Colins

Yaklaşık 1400 çalışanı olan Aksaray Colins fabrikasında işçi ve emekçilere yönelik sömürünün her türlü aracı kullanılıyor. Taşradaki iş gücü oranının düşük olması patronları daha da azgınlaştırıyor. Zorunlu mesailerin karşısında duran işçilere "işine gelirse, sana iş yok bana işçi çok" denilerek her türlü tehdit ve baskı yapılıyor. Patroncu olan müdür ve şeflerin ağzına küfür ve hakaret yuva yapmış durumda. Bir de bu sorunların üzerine servis ve yemek sıkıntısı eklenince kapitalizmin karanlık oyunlarını hissetmemek mümkün olmuyor. Kapitalizm her an ensemblede canımıza oynuyor:

Patroncu: Mesaiye kalacaksın bu akşam!

İşçi kadın: Çocuk evde yalnız.

Patroncu: Bana mı sordun çocuk yaparken, kalacaksın!

İşçi: Rahatsızım işe gelemeyeceğim.

Patroncu: Bir daha gelme!

Patroncu: İyi iş çıkardık!

Patron: Daha iyi olabilirdi!

Kulaklarımız her gün buna benzer nice söz duyuyor. İnsanca yaşam istiyoruz. Üretiyoruz, üreten biz isek kazanan da biz olmalıyız. Bir olmalıyız, DEV TEKSTİL bizleri umutlandırıyor, Çorlu'daki Colins işçisi arkadaşlarımıza selam olsun.

Böyle bir baskı düzeninin oyununa gelmeyeceğiz, bizler de mücadelede var olacağız.

AKSARAY COLINS'TEN BİR KADIN İŞÇİ

DiHA'ya 45. erişim engeli

Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'nın (TİB) kapatılmasından sonra çalışmalarının bağlandığı Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BTK), basına yönelik sansür uygulamasını da devraldı.

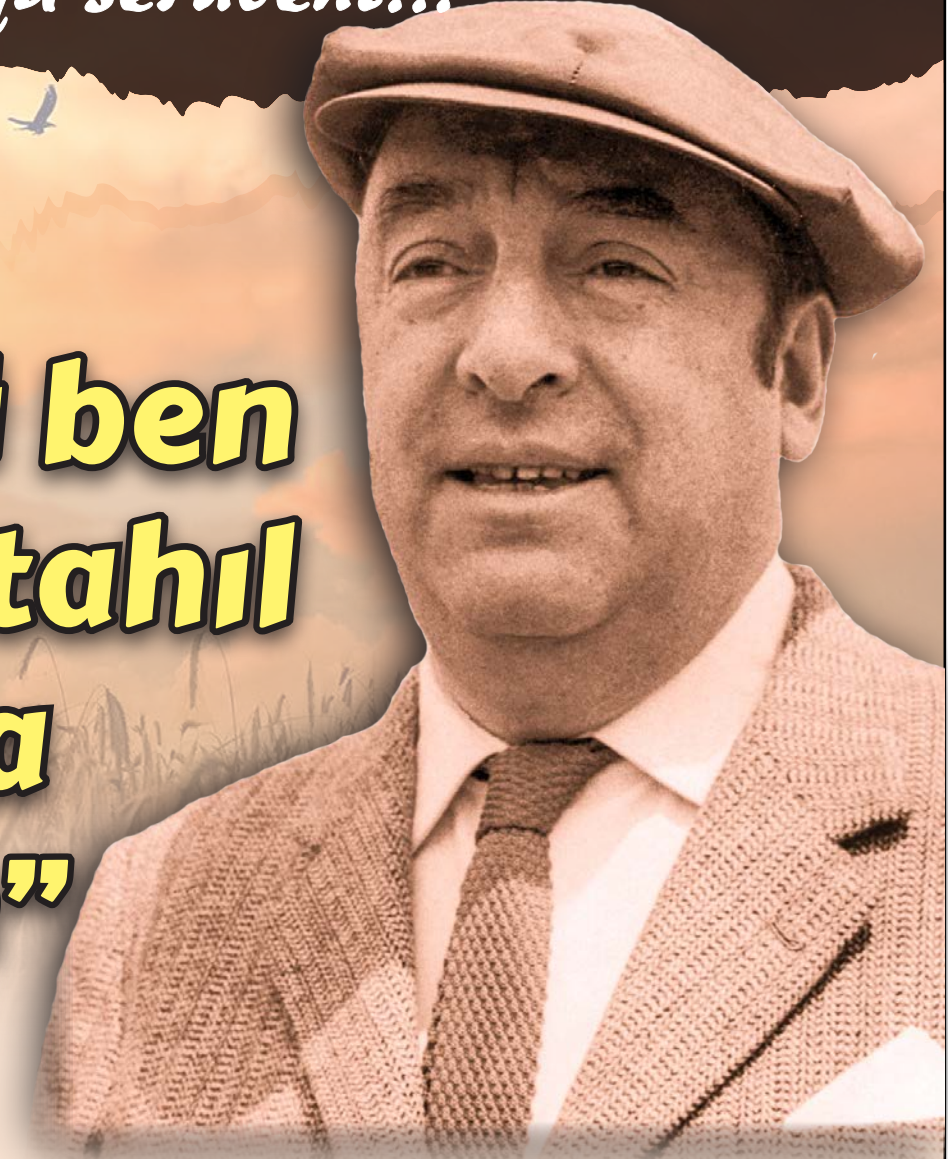
Daha önce 44 kez erişim engeli ile karşılaşan Dicle Haber Ajansı'nın (DiHA) abone ve okuyucularına ulaştığı www.diha-haber.link adresi BTK tarafından erişime engellendi.

Gece yarısı devreye giren erişim engelinin gerekçesine ilişkin herhangi bir açıklama yapılmazken, kararda siteye dair "idari tedbir" uygulandığı söylendi.

"Yeryüzünde konaklayan" bir ozanın
tanıklıktan taraflaşmaya serüveni...

Neruda:

"Çünkü ben insanlığın tahıl ambarında bir tohumum"

Pablo Neruda 23 Eylül 1973'te öldü. Ve milyonlarca kez doğdu. Kalemimi acı- larla yoğurdu, sesini uzun süren sessiz- liklerin sonunda pırl pırl duyurdu.

Genç yaşlarda okuduğu ve çok sev- diği Çek öykü yazarı Jan Neruda'dan et- kilenerek Pablo Neruda ismini aldı. Öğ- retmen bir anne ve işçi bir babanın oğlu olan Neruda erken yaşlarda annesini kaybeder. Genç yaşlarda şiir yazmaya başlar, yarışmalara katılır. Öğrenci Birli- ği'nde sol fikirlerle tanışır. İyi bir gözlem- cidir. Halkın yoksulluğuna, siyasal sü- recin çatışmalarına, Şili'nin iklimine ne damgasını vurduysa Neruda'nın şiirinde onu görürsünüz. Ancak gerçek anlamda politikleşmesi birçok kayıp ve katliam- dan sonra olmuştur.

Güneydoğu Asya'ya konsolosluk yapmaya gider. Tanık olur Neruda yok- sulluğa, yoksunluğa, yozluğa. Bir de çektiği aşk acısı vardır, bu ağır bir mel- ankoli olur şiirlerinde. Ancak hayatın gerçekliği, Asya halklarının yaşadığı zu- lüm ve yoksulluk onun şiirlerindeki ve yüreğindeki melankoliyi bir kenara atar. Yaşamın gerçekliğini dolaysız olarak an- latmaya başlar.

"Bilmek acı çekmektir. Ve bildik;
Karanlıktan çıkıp gelen her haber
Gereken acıyı verdi bize:
Gerçeklere dönüştü bu dedikodu,

Karanlık kapıyı tuttu aydınlık,
Değişime uğradı acılar.
Gerçek bu ölümden yaşam oldu.
Ağırdı sessizliğin çuvalı."

Toplumsal gerçekçi anlamda iyi eser- ler hep çatışmaların ortasında çıkmıştır. Nazım'ı, Jara'yı, Brecht'i bugün bu an- lamda ileriye temsil eden tüm yaratım- lar aslında karanlık dönemlerin üretimi olmuşlar. Neftali Ricardo Reyes Basoal- to'yu Pablo Neruda yapan, yani gerçek anlamda taraf olmasını sağlayan 1934 İspanya'sıdır. Şiir anlayışı ve yaşamı üze- rinde etkiler bırakan İspanya İç Savaşı, o dönemde tanıştığı Lorca ve birçok sanatçı tarihe ve yaşama sadece tanık olamayacağını anlatır Neruda'ya. Tanık- lık yetmez, taraf olmak gerekir. Franko faşizmine karşı Halk Cephesi'ni destek- ler. Taraf olması ile birlikte görevinden alınır Neruda.

Karanlık zamanlardır ve Brecht'in deyimi ile "karanlık zamanlar üzerine türküler söyleyeceğimiz zaman" da ya- kındır. 1937'de Halk Cephesi yenilir ve İspanya'dan sınır dışı edilir ancak mü- cadele sürmektedir. Paris'te komitelerin kurulmasına destek olur.

Şili'de başlayan serüveni Fransa, Gü- ney Asya, İspanya'dan sonra Meksika'ya uzanır. Nazilerin saldırısına uğrar ve ar- dından "Stalingrad Sevdası"nı yoğunlaş-

tırır.

"Havanın getirdiği neyse
onundur onur,
dünün ve yarının şarkılarının,
annelerinin ve oğullarının
ve torunlarının onur,
ey Stalingrad."

("Üçüncü konaklama" kitabının 5. bölümünden)

Şili'ye döner, 1945'te Şili Komünist Partisi'ne girer ve senatör olur. Şili'de ise sol güçlerin desteği ile başkan olan Videla, sözlerini yerine getirmez. Ne- ruda'nın Videla'ya açık mektubunun ardından devlet düşmanı ilan edilir. Ardından tutuklama kararı çıkar, kaçak olarak yaşar Şili'de. Neruda bu süreçte biriktirir, biriktirir, biriktirir. Yoğunlaşma- sını bu biriktirdiklerinin üzerine kurar. Kaçaklığın verdiği sıkışmışlık ve sonsuz özgürlük duygusunu, emekçilerin ürkek ancak cesur saklama girişimlerini, yok- sulluklarına rağmen paylaşma çoklukla- rını biriktirir Neruda.

**BİRİKTİRME, YOĞUNLAŞMA VE
ARINMA...**

Neruda'nın serüveni coğrafi sınırla-

rı zorlar. Arjantin, Macaristan, Polonya, İtalya, Çin, Sovyetler, Küba... Bu sırada Nazım'la tanışır. Yılları, yolları ve zaman- ları geç karşılaşıp da iki ozan, aslında benzer süreçleri yaşamışlardır. Birbirle- rine derin bir dostluk ile bağlanırlar. Na- zım için Neruda "Onun yanında biz şair bile olamayız" der.

Neruda'nın Şili'ye döndükten son- raki şiirleri bir arınmanın ifadesidir. Do- laylı anlatımdan daha çok ne anlattığına odaklanır. Dildeki simgeselliği bırakır ve daha düz ancak derine inen bir çabaya döner şiiri.

1969'da solun adayı Allende baş- kan olarak seçilir. Emperyalizm bundan hoşnut olmaz ve orduya baskı yapmaya başlar. 11 Eylül 1973 yılında Pinochet yönetimindeki askeri faşist cunta kanlı bir darbe gerçekleştirir. Neruda o sıra- lar kanser hastasıdır. Evi basılır, yağma- lanır, hakkında gözaltı kararı çıkartılır. Neruda 23 Eylül 1973'te kanserden ölür.

Neruda'nın hayatı "yeryüzünde ko- naklayan" bir ozanın serüvenidir. Ba- şakların büyüdüğü tarlalarda öldürülen tüm halklarla, yeniden doğacaktır!

G. UMUT